

ئەو دېۋەدى ويىسى كورى ئاشەۋانى بكوڭى

ئەفسانەى گورجى

دە ئەفساناندا ھاتوۋە كە رووداۋ و بەسەرھاتەكانى ئەم داستانە ھەموۋى بەراستى روويان داۋە و بەسەرھاتەكانى ھەموۋى راستن. بەلام تەنانەت يەك وشەشى لەگەل راستىدا بەراپەر ناپەتەۋە. لە سەردەمىكى زۆر پىش ئىستا پاشايەك دەبى و تەنيا كچىكى دەبى و ھىچى دى. پاشا كچەكەى لە قەلەيكى زۆر بلىندا دەخاتە ژىر چاودىرى خۆى و ھەموو رۆزىش جارىكى سەر لى دەدا و دەيكىشى تا بزانتى قەلەو بوۋە يا لاواز.

كەمىك لەولاي قەلاۋە جووتيارىك دەبى ئاشەۋانىيە دەكا. ئەويش تەنيا كورپىكى دەبى و ھىچى دى. ئاشەۋان كۆچى دوايى كورد و كورپىگە بى باب ماپەۋە، زۆرى نەبرد داكىشى چاۋى تاهەتاي لىك نا و دىنباي بەجى ھىشت. كورپىگە ھەراش بوو. ھەندىك ھەن كەم كەمە بەگوتەى ھەندىكان سال بەسال گەۋرە دەبن، بەلام ئەو رۆز بەرۆز ھەلى دەدا و گەۋرە دەبوو، كچى پاشاي ھەموو رۆزى لە قەلاۋە بەسەر خوارپىدا دەروانى و ھەموو رۆزىش كورپى جووتيارەى دەدەت. كچى پاشاي شەيداي كورپى جووتيارەى بوو، بەلام لە بايىشى دەترسا، سەرەنجام رۆزىك لە رۆزان ترسى خۆى شكاند و نامەيەكى لە قەلاۋە تىۋە بۇ كورپى ھاۋىشتە خوارى. لاۋزە دواى ماۋەبەك بىر كورنەۋە گوربىسىكى درىژى ھىنا و سەرىكى بەبەردىكەۋە بەست و سەرەكەى دىكەشى بەرەو يەك لە پەنجەرەكانى قەلاۋەتە ھەلدا، كچى پاشاي گوربىسەكەى دىتەۋە و لە كۆلەگىكى شەتەك دا. لاۋزە بەگوربىسى ھەلگەرا و لە قەلاۋەتە ۋەسەر كەوت و پىكەۋە دەستيان تىكەلاۋ كورد. ھەر كاتى بابى كچەى دەھاتەۋە مالى لاۋزە لە جىبەكى خۆى مات دەكرد، تا شا بۆنى ھاتىتى نەكا و پەى بەبۋونى وى نەبا.

ھەرۋەك چۆن گوتقان پاشا ھەموو رۆزى كچەكەى دەكىشا، ئىستا ھەستى دەكرد كە خەرىكە كچەكەى قەلەۋە دەبى.

كچە تىگەبى كە بابى گومانى لەو قەلەۋە نااسايبەى وى ھەبە، بۆبە بەلاۋزەى گوت:

«ئىمە دەبى ھەللىن.»

ھەردوۋىكان بەگوربىسيدا ھاتنە خوارى و كورپى جووتيارى دەزگىرانەكەى برە نىۋو كاۋلە ھەزارانەكەى خۆى و داينا.

كاتى ھەلانتى كچەيان لە قەلاۋەتە بەپاشاي راگەياند، دەستوپىۋەند و دەربارىانى بەھەموو لاياندا بلاۋ كوردن تا جى و پى كچە ۋەبىنن. تا نۆكەر و دەستوپىۋەند شوپىنى كچەيان دىتەۋە كە لە كاۋلى كورپە ئاشەۋانىيە. پاشا ھەوت پىاۋى لە دەربارانى خۆى ناردن تا كورپە ئاشەۋان و كچەكەى خۆى بگرن و بىانھىننە دەربارى. كورپە ئاشەۋان لە دەرى كاۋلە مالىكەى خۆى خەرىكى خۆشوستنى بوو. دەربارىيان چاۋيان پىكەۋە و بۆ گرتىتى بەرەو لاي وى ۋەغار كەوتن. كورپە ئاشەۋان راپكردەۋە مالى و شمشىرى راكىشا و يەك نەبى دەنا ئەۋانى دىكەى ھەموو كوشتن. كورپى ئاشەۋانى بەو تاكە زىندوۋە ماۋەى گوت:

«پرۆ بەشاي بلى كەسى دىكەم نەنپىرتتە سەرى. تازە ئەو كچە ھاۋسەرى منە و دەبى ھەر لەگەل مندا بژى»

شا كە ئەۋەى بىست زۆر توۋرە بوو ئەو جەرە دوازە پىاۋى دىكەى بۆ گرتتى ناردە سەرى، ئەو دوازەنەش زۆريان خۆ ھىنا و برد زەفەرىكى بەكورپە ئاشەۋانى بەرن بەلام بۆيان نەكرا. ھەر كە شمشىرى ھەلكىشا سەرى يازدەپانى لە لەشيان جودا كورنەۋە و دوازەھەمىنى ئازاد كورد و گوتى:

«پرۆ بەشاي بلى با ھىچى دى كەسمان نەنپىرتتە سەرى.»

رۆزىكى كچە بەمىردەكەى گوت:

«ۋاچترە لىرە بۆزىن، چونكە ھەرچى بگەين بابم دەستبەردارمان نابى و كۆلمان لى نادا.»

كورپە ئەو قەسى ھاۋسەرەكەى چوۋە دە دلى. ھەر دواى ئەۋە ھەرچى ھەيان بوو كۆيان كورەۋە و كەوتنە رى. لاۋزە تىرىكى لە تىردانە دەركىشا و لە ژبى كەۋانپى راكىشا تا تىرە لە ھەر جىبەكى بگەۋى ئەۋان بچنە وى و لەۋى بناغەى ژىنى خۆيان ھەللىن.

تىرە لە نۆ كۆيان ئاۋابو و چوۋ لە مالىكى كەوت كە مالى نۆ برا دىۋان بوو. دىۋەكان ھەستيان كورد كە تىرىكىيان كەۋتە نىۋو مالى. رايان كورد كە تىرەكەى لە زەۋى دەركىشن كەچى نەيانتوانى. تا دوايى ژن و مىردە گەبە وىندەرى. لاۋزە لە دىۋەكانى پىسى:

«ئەرى ھىچتان ھەبە بماندەنى بىخۆين؟»

و دوايش چوۋ تىرەكەى لە زەۋى دەركىشايبەۋە و ھات لەبەردەمى دىۋەكان ئىكلامى كىشا. دىۋەكان ھەموو تىكىانەۋە ھاۋىشت و تەماشاي وىان كورد و سەرسام مان كە چۆن ئەۋان بەنۆ دىۋان نەيانتوانى تىرەى لە زەۋى دەركىشنەۋە كەچى لاۋزە ھەر بەدەستى چەپى خۆى تىرەكەى دەركىشايبەۋە. دىۋەكان پىريارىان دا تاقى كەنەۋە داخا بەراستى راستى و ھىندە بەھىز و توانايە يان نا؟ دىۋەكان مەنجەلىكى يەكجار گەۋرەى زنجىردارىان ھەبوۋ چىشتىيان تىرا لى دەنا. ئەو مەنجەلە بەھەر نۆ دىۋان نەبۋايە نەدەچوۋە سەر ئاۋرى. دىۋەكان بەلاۋزەيان گوت:

«ئەۋ مەنجەلەى لە سەر ئاۋرى داگرە.»

ئەۋىش بەرەۋ مەنجەلەى چوۋ و ھەر لە چاۋ ترووكانىكدا ھەللىگرت و لەسەر عەردى دانا. دىۋەكان تىگەپىشتن كە بەراستى بەھىز و توانايە و ئەۋان دەروەستى وى نابەن. بۆبە پىريارىان دا دۆستايە تىبەى لەگەل بگەن. بەلام نەيانتوانى لەۋە زىاتر خۆ راگرن و ھاتنەۋە سەر خوۋ و خەدى خۆيان و ھەر زوۋ بەزوۋ دەستيان دەبەرۆكى يەك نا و بەرىنگى يەكديان گرت و شەر و ھەرايان كەۋتەۋە نىۋانى. كورپى ئاشەۋانى ھەشت دانە دىۋى لى كوشتن و يەككىيان نەبى كە بەشەلەشەل خۆى دەچالپىكىدا شارىبۆۋە و خۆى پەنا دابوۋ - پزگارى بوو - ژن و مىردەش ھەرچى خوا بەدىۋانى دابوۋ دەستيان بەسەرداگرت و كرىبانە ئى خۆيان. زۆر بەخۆشى و شادى و بەختەۋەرى و ئاسوودەبى رۆزانى ژيانىيان بەسەر دەبرد و دەژيان. ماۋەيەكى زۆر نەبوۋ كە رۆزىكى لاۋزە پىريارى دا بچتە راۋى. لە دەمى رۆزىندا بەھاۋسەرەكەى گوت:

«كە ھاتەۋە تا سى جارن لە دەركى نەدەم نەبەكەبەۋە، نەۋەك بىگانەبەك بىتتە ژوۋرى.»

دىۋە شەلە گوتى لە ھەموو قەسەكان بوو، كورپى ئاشەۋانى رۆبى بۆ راۋى. دىۋە لە چالى ھاتە دەرى و بەرەۋ دەركى خزى و ۋەك چۆن مىردە بەژنەكەى گوتبوو، سى جارنى لە دەركى دا. ژنە ھەر خىرا تىگەبى

پیاوه پرسى:

«ئەو ەچ بوو ە؟»

ژنە بەنالە و نرکەو ە گوتى:

«زۆر نەخۆشەم، بېستوومە بەرازى كىنوى دە دارستانىدا ەهەيە ئەگەر جەرگى وىم بگاتى ئەو ە چاك دەبم دەنا دلتيابە دەمرم و ئەو بەرازە كىتوبىش ەەر لە بن داربەر و پىدا دەژى.»

لاوژە بۆ راو ە بەرازى بە داربەر و پىدا ەهەنگەرا و خۆى لە بۆسە دا. بەرازى كىنوى بۆنى نادەمىيانى و ەبەر لووتى ەاتبوو بەخىترابى لە داربەر و پىدا ەاتە پىشخ و مرۆفئىكى لە نىوان لق و پۆبى داربەر و پىدا بەدى كرد.

ەيرشى برده سەر داربەر و پىدا و شفرە درتيزەكانى لە قەدى دارى گير كردن و لە نىو ەراستىرا برىبەو ە و كرده دوو لەت. دووبارە ەيرشى كردهو ە سەر داربەر و پىدا بەلام ئەمجارەيان لە توورەبىيان لە جياتى ئەو ەى شفرەكانى لە قەدى دارتدا لە رەگەكانى گير بوو. لاوژە ەاتە خوارى و لە سەر لقىكى دىكە دانىشت، شمشىرى دەرکيشا و كەوتە وىزەى بەرازە كىنوى، ەيندەى بۆيە شمشىر دەلەشى را دەكرد دەيگوت داخوا لە تاوان شفرەكانى لە رەگەكان دەكاتەو ە يان نا. بەراز بەردەوام خۆى دىنا و دەبرد شفرەكانى لە رەگەى داربەر كاتەو ە بەلام بى سوود بوو و بۆى نەكرا. لاوژە خۆى لە دارى فرى داىبە خوارى و سەرى بەرازەى گۆشا و گۆش برى، كەلەشەكەى كرده دوو لەت. جەرگەكەى ەينايە دەرى و بەرەو مال بۆو ە. گەبىبەو ە بەر مالى و لە دەرکيبى دا. ژنە و دىو ە پىيان وابوو تازە ئىدى ئەو مردوو ە بۆيە بى غەم خەرىكى شادى و خۆشى و بەزم و رەزىمى خۆيان بوون. ئەوان كە چاو ەرتى ەاتنى كەس نەبوون، بەلەدەر كە دانى تىكرا بوون. دىو ە خۆى شاردهو ە و ژنە دەرکەكەى كردهو ە.

كوپى ئاشەوانى دەستور د جەرگى بەرازەى ەينا و لىينا و داىبە ژنەكەى تا بىخوا. ژنە ەيچ چارەى نەما لەو ەى زياتر كە جەرگەكەى بخوا و خۆى وا پىشان دا كە چاك بۆتەو ە.

بۆ سەبەى بەيانى دووبارە لاوژە بۆ راو و شكارى لە مالى و دەدەر كەوت، دىو ە لە ەشارگەى خۆى ەاتە دەرى و داواى لە ژنەى كرد كە مىردەكەى ەاتەو ە، سەرلەنو ى خۆى نەخۆش كاتەو ە و بلتى تەنبا دەرمانىشى جەرگى شوورى كىتوبىش. دىو گوتى:

«ئەو بۆ راوى نىربىبە شوورى دەچى و نىربە شوورىش بى ەيچ گومان و دوودلىبەك دەيكوژى و ئىمەشى لە دەستان رزگار دەين.»

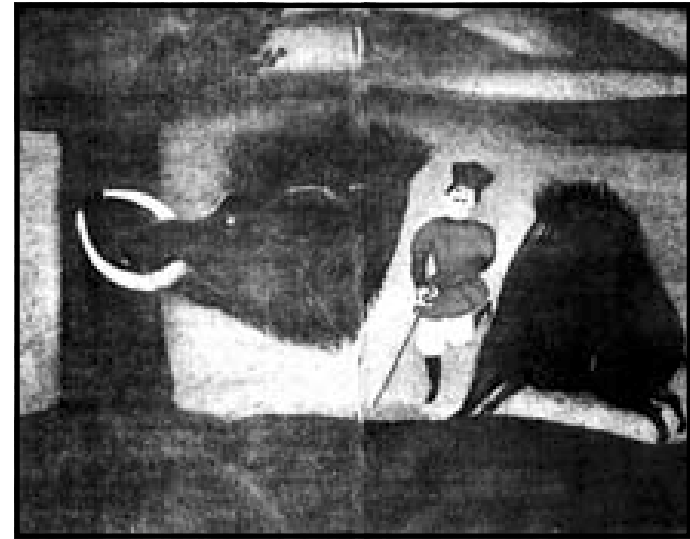
مىردە لە راووشكارى ەاتەو ە و دووبارە ژنەكەى دىت نالە و نرکەبەتى، لىبى پرسى:

«دىسانەو ە چىبە، خۆ بەيانى چاك بووى، بۆ سەرلەنو ى نالە و نرکەتە؟»

ژنە بەدەنگىكى وا كە زۆر نەساغە گوتى:

«جەرگى نىربىبە شوورىم بۆ بىنە بىخۆم، تا چاك بىمەو ە دەنا دەمرم.»

پىاو ە چوو ە راوى نىربىبە شوورى. بەلام ئەو شوورەى لە كو ى راوكا؟ دوور يا نىزىك گوتى لەوانە نەبوو، رىبى دەشت و بىابانى گرت و مىلى لىنا تا سەرەنجام گەبىبە داوئىنى كىتوبىكى، دامىنى ئەو كىو ەى مىترگ و مىترغوزارتىك بوو، دوازده و ەرزىرى چاپوك بەبى راو ەستان دروئەنى گىبايان لى دەكرد، لاوژە كە لە كار و خۆبادان و خۆئىنان و بردنىان رامابوو، ەاوارى كردنى:



كە ئەو ە مىردەكەى نىبە و دەرکەى نەكردەو ە. دىو ە بەزمانىكى شىربىن گوتى:

«من شەيداي تو بووم، ئەگەر دەرکيش ناکەبەو ە، ەەر ئەنگوستە چكۆلەكەت لە كونى دەرکىرا بىنە ئەو دىو ى، ماچى دەكەم و لىرەو ە دوور دەكەوم» ئەو ىش ئەنگوستە چكۆلەى لە درزى دەرکىرا بۆ تاو دىو كرد. دىو ە تا توانى زۆر بەتوندى ئەنگوستەى بەددانى گرت و ژنە لە تاوان ەاوارى لى ەستە. دىو ە گوتى:

«دەرکى وەكە دەنا ئەنگوستەت دەقرتىنم.»

ژنە بەرگەى نازارتى نەگرت و دەرکەى كردهو ە و دىو چوو ە ژوورى. بەرە بەرى ئىسوارى پىاو ە ەاتەو ە مالى سى جارانى لە دەرکى دا، ەاوسەرەكەى دەرکەى كردهو ە، دەو دەمەيدا كە ژنە چو ە دەرکى وەكا، دىو ە بەهەلى زانى و چو ە خۆى لە پەنايەكى شاردهو ە.

سەبەى بەيانى دووبارە لاوژە چۆو ە راوى. ژنە و دىو ە شەلە بەتەنى مانەو ە. دىو گوتى:

«دەبى لە ناوى بەرىن.»

ژنە پرسى:

«جا چۆنى لە ناو بەرىن؟»

دىو ە گوتى:

«كە مىردەكەت ەاتەو ە خۆ نەخۆش كە. ئەگەر لىبى پرسى چتە و بەچى چاك دەبىبەو ە، بلتى جوژە بەرازىكى كىنوى لە نىو دارستانى لە بن دار بەرو پىدا دەژى بەجەرگى وى چا دەبەو ە. پىبى بلتى ئەگەر جەرگى ئەو بەرازەم بۆ پەيدا دەكەى ئەو ە باشە و چاك دەبەو ە و ەك جارنم لى دىتەو ە دەنا دەمرم.

ئەو بەدواى بەرازى كىنوىدا دەچى، بەراز دەيكوژى و من و توش رزگارمان دەبى لە دەستى.»

مىردە لە راوى ەاتەو ە. دىبى ژنەكەى دەنالىنى بەلام چۆن، ەا ئىستا بمرى ەا تاو ىكى دى.»

«ماندوو نهبن!»

بهلام ئەوان وا دهكاری خوڤان راچوو بوون و هینده سهرقالی ئیشی بوون وهلامیان نه دایه وه.

كوری ئاشه وانی دووباره قوولاندیه وه:

«ماندوو نهبن!»

ئهم جاره یان له دوازدان یه كیكیان وهلامی دایه وه:

«ئوه ده لئیی چی! ماندوو بوونی چی؟ ئه گهر تا ئیوارئ هه موو ئه و گبایه ی نه درووینه وه نیره شوور

هه موومان ده كوژئ و له جیتی گیای ده مانخوا.»

لاوژه بانگی كردن:

«هه مووتان وهر نه ئیره لای من.»

هه موو هاتن. لاوژه لئیی پرسین. نیریه شوور له كام لاوه دیت. ئه و هه رچی ویستی و پیوستی بوو لئیی پرسین. داسه كانی لئ وهر گرتن. دهستی به دروینئ كرد، هه موو گبایه كه ی دروه وه و كردنیه سئ كۆی گه وه. یه كئ له سه ر پئیی نیریه شووری و ئه ویدیه كه ی له ناوه راستی و سیه هه میشی له لایه كی دی كردنه جوخین. بۆ خوژی چو له ناو سیه هه میان خوژی مات كرد.

نیریه شوور داگه را، له سه ره تاوه كۆی یه كه می گبایه كه ی هه ر به پئوه قسوت دا. دوایه كۆی دووه هه میش و سه ره نجام به ره و جوخینی سیه هه ملی لینا. لاوژه له پشت جوخینی گیای هاته درئ و تیرتکی هه ویشته نیریه شوورئ و تیکیه وه گلاند و خستی. هه موو تیکرا شوورده یان كه وئ كرد. لاوژه جه رگه كه ی درئینا و به ره و مال بۆه.

دوو ده مه یدا ژنه كه ی ده گه ل دئوه ی خه ریکی به زم و ره زمی خوڤان بوون و هه ر پئیشیان وانه بوو كه جارێکی دی به زیندوویی دئیه وه. له پر گوئییان له ته قه ی دركئ بوو. دئوه چو خوژی شارده وه و ژنه دووباره دركه ی كرده وه و ئه ویش هاته وه ژوورئ و جه رگه كه ی سه رو به ر كرد و دایه ژنه كه ی.

بۆ سه به یئ دووباره لاوژه چۆه راوو و شكارئ و دئوه به ژنه كه ی گوت:

«ئوه جاره ش خو نه خو شكه وه و ئه گهر لئیشی پرسیه وه چته بلئ ته نیا ئوی حه یاته بتوانئ له هانات بی. ئه ویش به دوا ی ئوی حه یاتدا ده روات و ئه و چوونه ش چوونی هه یه و گه رانه وه نا. ئه و ده می ئیمه به دلئیا ییه وه سه ر پئیکه وه ده نئین.»

میرده هه ر كه گه ییه وه مائئ دووباره دئیتی ژنه كه ی نه خو شه و پرسی:

«چ بووه؟»

ژنه هه ناسیکی هه لکیشا و گوتی:

«ئه گه ر ئوی حه یاتیم بۆ دئینی. ده نا ده مر.»

به پئیی پیاده وه رئ كه وت، له رئیه گه ییه ئه سپیکی. ئه و ئه سپه ئه سپیکی ئه فسووناوی بوو، به لاوژه ی گوت:

«بی من ناگه یه چ جئیان. سواری پشتی من به تا بتگه یه نم.»

لاوژه دلخۆش و شاد و خه ندان بوو. له سه ر پشتی ئه سپه ی، رۆیشت هه ر رۆیشت تا گه ییه تاویره

به ردیکی. هه ر به ده م تیرامانیوه دئیتی به رده كه زاری لئیک كرده وه و پئیکی دادایه وه.

ئه سپه كه گوتی:

«سئ رکیتم لئده. رکیفی وا كه سئ زبواله پیستم لئ بینه وه.»

كاتئ به رده كه ده می لئیک كرده وه لاوژه سئ رکیفی زۆر کاریگه ری ناخئوبه خالیگه ی ئه سپه ی. ئه سپه كه وته فرین و هه روا به هه واوه خوژی هه ویشته نئو شه ویلاكه ی به رده وه. به لام كاتئ كه ده می پئیکدا دایه وه كلکی ئه سپه ی لئ گیر بوو و له بنرا هه لکه ندرا. ئەوان درئیه یان به رۆیشتنی خوڤان دا. گه یینه په له ئاگرێکی به رین كه وا پئ ده چوو نه به پیاده و نه به سواری لئیی ده رنه چئ.

ئه سپه گوتی:

«سئ رکیفان له خالیگه ی لای دیکه م ده. رکیفی وا كه سئ زبواله پیستم لئ بینه وه.»

لاوژه سئ رکیفی خئوانده ئه سپه ی، ئه سپ وه هه وا كه وت و به سه ر ئاگریدا بازه قه ی به ست و په ریه وه.

سه ره نجام گه یشتنه ئوی حه یاتئ. لاوژه زینی له ئه سپه ی كرده وه و لغاوی له سه ر دامالی و به ره لئدی كرد تا به وه رئ و به سه یته وه. چوه سه ر کانیه، ده مرچاوی خوژی شوست، ئوی خواره وه، مه له ی كرد، جا هات له سه ر کانیه لئیی راكشا و ده خه ویکی قوول راچوو.

له و نزیکانه خانویه کی چوارنه ئۆمی گه وه هه بوو، ژنئیکی جادووگه ر و حه وت شاگردی پئیکه وه له وی ده ئیان. جادووگه ر بۆنی لاوژه ی وه به ر لووتی هاتبوو، یه ك له شاگرده كانی نارد تا بزائئ چ باسه.

كچه ی شاگرد هات و لاوژه ی دیت. لاوژه هئنده جوان و لئیه شاهه و خو شرو بوو كیرژله كه نه ی توانی چاوی لئ بتروو کئینئ، له جیتی خوژی وه ك جادووی لئ کرابئ وشك بوو.

جادووگه ر دووه می نارد، سیه هه م و چواره می نارد، به لام ئه وه ی ده چوو نه ده هاته وه. هه ر حه وت كچه شاگرد هه ر كه كوره یان ده دیت دۆخینیان ده پسا و گیرۆده و دلبه ندی ئه و لاوه ی ده بوون و له جیتی خوڤان ده چه قین. دوایه جادووگه ر بۆ خوژی چوو، شاگرده كانی لئ دوورخستنه وه. ئینجا لاوژه ی له خه وی وه ناگا هئینا (چونكه بۆ خوژی جادووگه ر بوو هه موو شتئیکی ده زانی) و پئیی گوت:

«ژنه كه ت بی وه فایه، ئه و دئویکی خو ش ده وی. ئه وان خه ربکی پئیلانئیکن بتكوژن، كوره نه چیه وه.»

لاوژه باوه ری به قسه ی جادووگه ره ی نه كرد. گۆزه ی له ئوی حه یاتئ پر كرد، سواری ئه سپه كه ی بۆه و رئیی لای مائیی دایه به رئ.

كه گه ییه وه مائئ له دركئیی دا، دئوه خوژی شارده وه و ژنه كه ده رگای كرده وه. ژنه ئاوه كه ی خواره وه و وای خو پئیشاندا كه چاك بۆه. رۆژی دوا یی له مائئ هاته وه درئ و ملی له راو و شكارئ نایه وه. دئوه به ژنه كه ی گوت:

«ئیمه ئه ومان ئاوا پئ له ناو ناچئ. مه گه ر په ی به رازی هئیز و توانای وی به ری، تا باری لئ ببیننه وه، ده نا هئچمان پئ ده گه ل ناکرئ.»

لاوژه له راوی هاته وه، ژنه ئامیزئ لئیدا و پرسی:

«ئه ری رازی ئه و هه موو هئیز و توانایه ی تۆ چیه؟»

هاتهوه مالتی. هەر که گهیبیهوه ژووری دپوهی دیت ئەوا له گه‌ل ژنه‌که‌ی وی به‌خۆشی ئەوه‌ی له‌ده‌ست
ویان‌ر‌زگار بووه‌ ئەوه‌ خه‌ریکی ر‌ابواردن و که‌یف و سه‌فای خۆیانن. چووه‌ پ‌یشی ل‌ینگ‌یک‌ی د‌پوه‌ی گ‌رت و
ئ‌ه‌ویدیک‌ه‌ی له‌ بن پ‌یتی خۆی نا و ل‌یک‌یه‌ه‌ ل‌قل‌یشاند و کردیه‌ دوو له‌ت. ژنه‌که‌شی کوشت. دوایه‌ گ‌ه‌رایه‌وه
و جادووگ‌هره‌ی خواست.

ناهه‌نگ‌یک‌ی زۆر گ‌ه‌وره‌یان سازکرد. من بۆ خۆم له‌وی بوم.

یه‌ک‌جار زۆرم نۆشابه‌ خوارده‌وه و یه‌ک‌یک‌ له‌ شاگرد‌ه‌کانی جادووگ‌هر‌یشیان به‌هاوسه‌ری دامی.

لاوژه‌ که‌ زۆر ساده‌ دل و خۆش‌باوه‌ر و ساوت‌لکه‌ بوو و ژنه‌که‌شی ئەوه‌ی ده‌زانی گوتی:

«وه‌ره‌ هه‌موو قامکه‌کانم به‌په‌ت‌یک‌ی توند توند ب‌پ‌یچه‌ تا بزاتم ده‌توانی ب‌یان‌شک‌ینی یان نا؟»

ژنه‌ هه‌موو قامکه‌کانی به‌چ‌هند لۆیان پ‌یچا و توند توندی ل‌یک‌ گ‌رت‌دان. ئەویش به‌ته‌کان‌یک‌ی هه‌مووی
له‌به‌ر‌ت‌یک‌ برد‌نه‌وه و پ‌ساندنی و ده‌ست و په‌نج‌ه‌کانی خۆی کرد‌نه‌وه.

ژنه‌ دووباره‌ پرس‌یی‌ه‌وه:

«سه‌رچاوه‌ی ه‌یز و توانای تۆ له‌ کوپ‌ه‌یه‌؟»

م‌یرده‌ وه‌لامی دایه‌وه:

«له‌ شان‌ه‌کانم دایه‌.»

ژنه‌ گوتی:

«وه‌ره‌ ده‌وه‌ مه‌نج‌ه‌له‌ گ‌ه‌وره‌یدا دانیشه‌، تا بزاتم ده‌توانی
به‌ه‌یز‌ی شان‌ه‌کانت ئەوه‌ مه‌نج‌ه‌له‌ی بشک‌ینی و پارچه‌
پارچه‌ی که‌ی.»

لاوژه‌ چووه‌ ن‌یس‌و مه‌نج‌ه‌لی، ئەوه‌ مه‌نج‌ه‌له‌ی د‌پوان
چ‌یش‌تیان ت‌یرا ل‌یده‌نا، د‌پوه‌ شه‌له‌ ده‌وه‌ ده‌مه‌یدا هاته‌ ده‌ری
و که‌وته‌ یارمه‌ت‌یدانی ژنه‌ی تا م‌زور‌ب‌یچه‌کانی سه‌ره‌که‌ی
له‌سه‌ر توند که‌ن. دوایه‌ د‌پوه‌ مه‌نج‌ه‌له‌ی به‌پ‌شت‌ی خۆی دادا
و برد‌ی له‌سه‌ر به‌رد‌یک‌یرا هه‌ل‌یداشته‌ خه‌ره‌ند‌یک‌ی قوول‌ی
ب‌ی بن‌ی ئەوتۆ بن‌ی د‌یار نه‌ب‌ی و بۆ خۆی هاته‌وه‌ مالتی. له
بن‌ی خه‌ره‌ندی رووبار‌ت‌یک‌ هاژ‌ه‌ی بوو. ئەوه‌ رووباره
به‌ته‌ن‌یشت‌ کانی ئاوی هه‌یات‌ی و مالتی جادووگ‌هر‌یدا
ر‌اده‌برد. جادووگ‌هر‌ شاگرد‌ه‌کانی بانگ‌کردن و گوتی:

«ب‌چ‌نه‌ سه‌ر رووباری، ش‌ت‌یک‌ی ره‌شی گ‌ه‌وره‌ به‌سه‌ر
ئاو‌پ‌ه‌یه‌ بزاتم چ‌یب‌یه‌؟»

شاگرد‌ه‌گان چوون مه‌نج‌ه‌له‌یان ه‌ینا‌په‌وه‌ و له‌به‌ر ده‌می
جادووگ‌هر‌ه‌یان دانا. سه‌ری مه‌نج‌ه‌لیان هه‌ل‌دایه‌وه، د‌یت‌یان
لاوژه‌یه‌ ده‌ویدا. هه‌ناسه‌ی نه‌ده‌دا، هه‌موو له‌شی

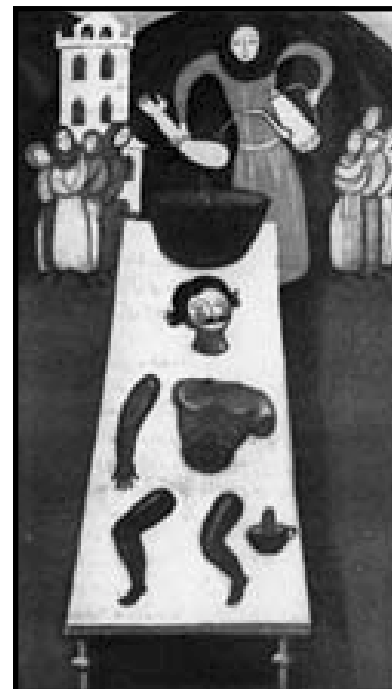
ت‌یک‌ش‌کابوو، جادووگ‌هر‌ ه‌ینای هه‌موو له‌شی پارچه‌پارچه‌ کرد و به‌ئای هه‌یات‌یی ش‌وش‌ته‌وه، دوایی
پارچه‌کانی له‌شی هه‌موو ه‌ینان به‌ته‌ن‌شت‌ یه‌که‌وه‌ هه‌ر پارچه‌ی له‌ج‌یی خۆی دانا‌نه‌وه و لاوژه‌ ز‌یندوو بۆوه
و چاوه‌کانی هه‌ل‌ت‌یان و هه‌ستایه‌ سه‌ر پ‌ی.

جادووگ‌هر‌ زۆر شاد و دل‌خۆش بوو. لاوژه‌ی له‌ باوه‌شی وه‌ر‌ت‌نا و ماچی کرد.

لاوژه‌ گوتی:

«باوه‌ر‌م به‌قسه‌کانی تۆ نه‌کرد، به‌لام هه‌مووش‌یان راست بوون. ئ‌یستاش ده‌رۆم تۆله‌ی خۆم بکه‌مه‌وه.

دوایی د‌یمه‌وه‌ و ده‌تخاوم.»



به سه رهانی هه تیویک

ئهفسانهی نازهری

هه بوو نه بوو، کهس له خوای گه وره تر و کهس له بهندهی پرووه شتر نه بوو، سه رده مانگیکی زۆر زوو راوچییه کی زۆر هه ژار و نه دار هه بوو، به لام ئه و راوچییه وهک هیچ راوچییه کی دیکه نه بوو. راوچی ئه و داستانه مان له ته وای رۆژانی ژبانی خۆیدا نه گیانله به ریکی کوشت و نه بالنده په کیشی سه ر بری. ئه و هینه مبه ره بان و دلۆشان و دلناسک بوو نه یه توانی ته نانه ت دهستی تیک چیه له هیچ زینده وهر و بوونه وهر ریکی ئه م زه مینه ی هه لته کیتن. ئه و ه ی له و دونیا گه وره و گران و پان و به رینه شدا هه یبوو ته نیا دوو شت بوون: فلوروتیک که ده یه توانی هه زار و یهک ئاوازی پین لیدا و یهک تۆری راویش که له مووی کلکی ئه سپان چنرا بوو.

راوچییه، هه موو رۆژی ده چوه نیو دارستانی، ئه و جیهی که جوگه ئاوتیک و شینا وهر دیککی سه وز و پارا و بوو و له و ئی تۆره که ی پان راده کرد و ده ینا یه وه و تۆزیک به ولاره تر له بن سیبه ری دره ختیکی داده نیشت و دهستی ده کرد به فلوروت لیدانی، هه ر له گه ل دنگ و ئاوازی فلوروتی بالنده له هه موو لایه کیرا له شه قه ی بالیان ددها، تا گوی بو ساز و ئاوازی فلوروت هه لخن و بو خوشیان ده ست که ن به جیکه و جووکه و جریکه ی هه زاران ئاوازی دل فرین و شادی به خش و شوژنه نگیز تیهه لکه ن.

راوچییه خۆی مات ده کرد تا بالنده ده هاتنه سه ر تۆره که و ده نیشتنه وه، ئه و جا ئه و په ته ی سه ر ریکی به تۆره که وه و سه ره که ی دیکه ی لای خۆی بوو راید ه کیشا، به و جزه بالنده ی پیوه ده کردن و ده بگرتن و ده یه یه تانه وه مالتی. ماله که ی پر بوو له بالنده ی جوان و هه مه رن گ و رهن گاره ن گ، هه میسه چاوه دیری ئه و بالنده ی ده کرد و نان و ئاوی ددهانی و زۆر به تاسه وه ش گویی بو ئاوازی خۆیندنه کانیان هه لده خست؛ هه ر کاتیکیش نازووقه و خواردنی له که می دابایه ئه وه یه کیتی له و بالنده ده برده بازاری و ده یفرۆشت و به پاره که ی درێژه ی به ژبانی خۆی ددها.

ئه و راوچییه ی مه ژن و کور ریکی هه بوو، کوره که ی ناوی برام بوو. برام هیشتا مندال بوو که بابی نه خۆش کهوت و مرد.

دوای ماوه یه کی که م برام و دایکه بیوه ژنه که ی به ته وای ده ست کورت بوون و بی پاره و پوول که و تنه گۆرئ. هینه ده ست کورت بوون ته نانه ت ناتیکیان پین نه ده کرا. هه ر چه نده برام زۆریش مندال بوو به لام خۆراگر و مل که چ و گوی له مشت و برده بار بوو. هه ر چه نده ژبانی ئه و دایکه بیوه ژنه که شی زۆر سه خت و گران بوو، به لام له گه ل ئه وه شدا ئاماده نه بوو ئه و تۆر و فلوروتی به یادگاری له بابیه وه بو ی به جی ما بوو بیانفرۆشی.

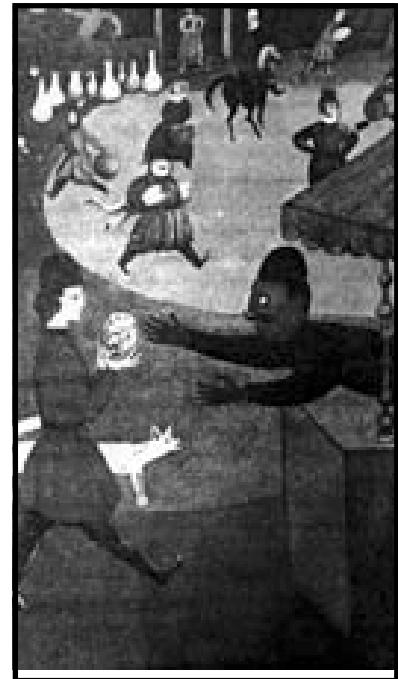
مانگ و سال تیه پهرین، برام گه وره بوو. هه موو که سی تیک به برامه تیویان ناو ده برد. برام له مالتی بارمه تی دایکی ددها و رۆژانه ش که میکی ده چوه نیو دارستانی و راست ده چوه ئه و جیهی جار ان بابی راوی بالنده ی لئ ده کرد.

که برام بووه یازده سالانه به دایکی گوت:

«دایه ئیدی من مندال نیم، دوای مردنی بابم ناچار بووی چاوه دیریم بکهیت و ناگات لیبم. به لام ئیستا نۆره ی منه که چاوم له تۆ بیته و ناگام لیبی. فلوروت و تۆره که ی بابم بدهیه تا له سه یه نیوه بچمه راوی نیو دارستانی.»

دایکی برامی ده یزانی که کوره که ی زۆر پیاره و ده شیزانی که ته وای نیو دارستانی بست به بست شاهزایه. هینای تۆر و فلوروت ته که ی به یه کجاری دانه برامی بو خۆی.

رۆژی دوایی برام زوو له خه و ئی رابوو و ملی له دارستانی نا، برام ته وای دره خت و هه موو گژ و گیا و گول و گه لای وانی دهناسی، هه ر بۆیه ش ترسی ونسوونیی نه بوو، چوه نیو قه دی دارستانی، تۆری هاویشته و دهستی کرد به فلوروت لیدانی، ته وای ئه و رۆژی ته نانه ت بالنده یه کیشی لئ نزیک نه بووه. که خۆرئا و بوو و تاریکی بالی به سه ر هه موو جیهی کدا کیشا، برام ماندوو و مردوو، به دهستی به تال هاته وه مالتی.



ئه وه ئه و شته بوو که دایکه که پیش وه خت ده یزانی، چونکه راوی بالنده ی کاریک نییه یه ک رۆژی دوو رۆژه بیزانی. ئه و ده یزانی که برام سه ر و سه و دایه کی زۆری ماوه و له گه ل دارستانی و ریه کی دوور و درێژی له به ره. ئه وه زۆری ده و ئی تا بتوانی فلوروتی وا لیبیدا که بالنده ی راکیشی. له و بیسر و لیکدانه وانه دا بوو که له دووره وه برامی دیت به ره و مال ده بووه، به پیره وه چوو، نان و ئاوی بو دانا و گوتی:

«رۆله، بابت هه روا به رۆژیکی نه بووه راوچی. که دهستی به راوی کرد مانگیکی ته و او ده دارستانی دا هه ر ون بوو. ته نانه ت نه یه توانی په پوله یه ک بگرئ نه ک بالنده یه ک، به لام که پتی راوی دینه وه، رۆژی وا بوو سی چوار بالنده ی ده گرتن و ده یه یه تانه وه مالتی.

قسه کانی دایکه که برامی ئومیده وار و دلگه رم کرد و هانی دا، بیسر کرده وه که چاکترین شت ئه وه یه که به وره و خۆراگر بیته و کۆل نه دات و بو گه یشتنه ئامانجیشی به رده وام بیته.

رۆژ و هه فته تیه پهرین و ورده ورده برام راهات و فیری چند ئاوازی تکان بوو به فلوروت ته که ی لئی بدا. چۆن تۆره که ی باوی و چۆنا و چۆن خۆی له په نا دره ختان سه شار دات و خۆی وه شاری. رۆژیکی بالنده یه کی زۆر ده گمه ن ده تۆری برامی کهوت. بابیشی جاریکی بالنده یه کی ناوا به رهنگی په لکه زپینه ی دده وای خستبوو. برام زۆر دلخۆش و شاد و شه نگول بوو، بالنده ی هینایه وه مالتی و ده قه فه زیکی کرد. به یانی که له خه و ئی هه ستا دیتی بالنده که هیلکه یه کی رهنگا و رهنگی کرده وه، برام هیلکه که ی هه لگرت و بریده شاری.

دهو سهر و وهخته‌یدا بازرگانیکي دههۆ و فیتلباز و دنیا دیده دوه شاره‌یدا هه‌بوو، هه‌موو کار و کرده‌ویه‌کی ئه‌و بازرگانه‌ی کلاو له‌سهر نانی خه‌لکی هه‌ژار و فیتل و ته‌له‌که‌ی بازی بوو. توخمی یه‌ک رۆبلی به‌پینج رۆبل دده‌ا و توخمی پینج رۆبلیشی به‌یه‌ک رۆبل ده‌کری.

بازرگان هه‌ر که هیتلکه‌کی به‌ده‌ست براییه‌وه دیت خیرا بانگی کرد:

«هۆ برایه‌تبه‌و! ئه‌گه‌ر ئه‌و هیتلکه‌ی ده‌فرۆشی من ده‌بکرم.»

برایم ده‌یزانی که ئه‌و پیاویکی چاوچنۆک و فیتلبازه. بۆیه‌ی نرخیکی یه‌کجار زۆری داوا کرد. بازرگان بێ ئه‌وه‌ی چنه‌ی لیکدا پاره‌که‌ی بژارد، برایم سهری سورما. دوا‌ی کرینی هیتدی شت گه‌راپه‌وه‌ مالتی. شه‌و و رۆژتیک رابرد، بۆ به‌یانی رۆژی دوا‌یی دیتی ئه‌وه‌ی بالنده‌که‌ی هیتلکه‌یه‌کی دیکه‌ی وه‌ک هیتلکه‌ی یه‌که‌مجار کردۆته‌وه. برایم ئه‌و هیتلکه‌شی هه‌ر به‌و بازرگانه‌ی چاوچنۆک و رۆژ و قریۆکه‌ی فرۆشت.

ئیدی هه‌موو رۆژی بالنده‌که‌ی هیتلکه‌یه‌کی ده‌کرد و برامیش ده‌بیرد به‌و قرچۆکه‌ی ده‌فرۆشت، تا وای لێ هات بازار و بازرگانیان بۆ هه‌میشه‌ی له‌ نیتواندا په‌یدا بوو. برایم وای لیکداپه‌وه‌ که ده‌بێ شتیک هه‌بێ، ئه‌و کارابیه‌ ئه‌و هه‌موو پاره‌ی دده‌ا به‌و هیتلکه‌ی رهنگا‌وره‌نگانه‌ی. بێ گومان سوودیکی یه‌کجار زۆری لێ ده‌کردن. رۆژتیکي برایم بریاری دا به‌دزیه‌وه‌ی خۆی له‌ بازرگان بگری، له‌وانه‌یه‌ باوه‌ر نه‌که‌ن که چی دیت! ئاشکرا بوو که بازرگانی فیتل و ته‌له‌که‌باز هه‌موو رۆژی ده‌چیتته‌ لای پاشا و ئه‌و هیتلکه‌نه‌ی به‌چنه‌ند به‌راه‌ری نرخی خۆی ده‌فرۆشیتته‌وه‌ پاشای. برایم بیری کرده‌وه «بۆ من بۆ خۆم ئه‌و هیتلکه‌نه‌ی به‌پاشای نه‌فرۆشم؟» و هه‌ر واشی کرد. بازرگان که ئه‌و هه‌موو سوود و قازانجی له‌ کیس چوو بریاری دا که تۆله‌ی له‌ برایی بکاته‌وه. چوه‌وه‌ لای پاشا و گوتی:

«شای گه‌وره‌ پاه‌دار بێ، ئیوه‌ بۆ هه‌موو رۆژی ئه‌و پاره‌ زیاد‌ی به‌و هیتلکه‌نه‌ی براییه‌تیوی دده‌ن؟ که ده‌توانن ئه‌و هیتلکه‌نه‌تان به‌خۆزایی و به‌بێ پاره‌ و پوول ده‌ست که‌وه‌ی.»

هه‌لو‌تسته‌یه‌کی کرد و ده‌ستی پێ کرده‌وه:

«برایم بالنده‌یه‌کی زۆر ده‌گه‌مه‌نی له‌ مالتی هه‌یه‌ و ئه‌و بالنده‌یه‌یه‌ی هیتلکه‌نه‌ی بۆ ده‌کا. بالنده‌که‌ی له‌ ده‌ستی ده‌ربێتن. هه‌م ده‌بته‌ خاوه‌نی بالنده‌که‌ و هه‌م هیتلکه‌کانیشی.»

پاشا بیرتیکي کرده‌وه و له‌ دلی خۆیدا گوتی:

«بازرگان راست ده‌کات.» کاتی بیری ده‌که‌یه‌وه‌ ده‌بینی من پاشام و برامیش راوچیه‌کی هه‌ژار: بۆ ده‌بێ له‌و جیه‌ی منی لیم ئه‌و خاوه‌نی ئه‌و بالنده‌ی ئه‌فسوونیه‌ی بێت.»

پاشا داوای برایی کرد و فه‌رمانی دا:

«برۆ ئه‌و بالنده‌ی له‌ مالتیته‌ بۆم بێته‌ ئیره‌.»

برایم هه‌ر زوو تینگه‌یی که ئه‌وه‌ شوینی بازرگانی فیتلباز و رۆژ و دل‌شه‌. پاشا هیتنه‌ گیتل بوو هه‌رگیز ئه‌وه‌ی به‌بیردا نه‌ده‌هات، لیکداته‌وه‌ برایم ئه‌و هیتلکه‌ی رهنگا‌وره‌نگانه‌ی چۆن ده‌ست ده‌که‌ون. ده‌توانی چ بکات؟ ئه‌گه‌ر سه‌رپێچی له‌ فه‌رمانی شا بکات ئه‌وا ژبانی خۆی و دایکی ده‌که‌وتیه‌ مه‌ترسییه‌وه‌. له‌وه‌ زیاتر که بالنده‌که‌ بۆ شای به‌ری چاره‌یه‌کی تری نه‌ما. به‌لام نائومید نه‌بوو سه‌رله‌نوێ تۆر و فلووته‌که‌ی تاو‌دایه‌ و پرووی له‌ دارستانێ کرده‌وه. ئیستا ئیدی فلووتیکي لیده‌دا هه‌ر مه‌پرسه‌، بالنده‌ له‌ هه‌موو لایه‌کیرا له‌ شه‌قعه‌ی بالیان دده‌ا و به‌ره‌و لای وی ده‌فرین. هه‌ر رۆژه‌ی جوژه‌ی بالنده‌یه‌کی راو ده‌کرد؛

رۆژتیک که‌و و رۆژتیک بلبل و یه‌کی دیکه‌ کلاو‌کوره‌یه‌ک. ئه‌و بالنده‌نه‌ی ده‌شیگرتن له‌ بازاری ده‌یفرۆشتن و زۆر به‌ئاسووده‌ییه‌وه‌ دایکه‌که‌ی ده‌ژيان‌د. برایم به‌راوچیه‌کی زۆر شاره‌زا له‌ راوی ناو و ناوبانگی ده‌رکرد. هه‌ر که‌سیکی چ بالنده‌یه‌کی و بستبا ئه‌وه‌ برایم بۆی ده‌گرت و بۆی دینا. بازرگان هه‌ولێ دا برایی چه‌شه‌ کات و ته‌ماحی وه‌به‌رنی و بالنده‌کانی به‌خه‌ری لێ بکری و به‌گرانی به‌خه‌لکیان به‌فرۆشیتته‌وه‌، به‌لام بۆی نه‌چوه‌وه‌ سهر و نه‌یتوانی جارێکی دیکه‌ی هه‌له‌خه‌له‌ تینیتته‌وه‌، چونکه‌ برایم هیتنه‌ی نه‌فهره‌ و بێز لێ ده‌کرده‌وه‌ ته‌نانه‌ت ئاماده‌ نه‌بوو یه‌ک بالنده‌شی پێ بفرۆشی.

بازرگان له‌و جوژه‌ی که‌سانه‌ بوو که له‌ پیناوی پاره‌دا ده‌ستی بۆ هه‌ر جوژه‌ی کارێکی ناشایسته‌ش درێژ کا. ده‌یتوانی خه‌لکی به‌دناو و سووک و چرووک کا، له‌ ژیان بینه‌ش کا، خاوه‌نی بکری و هه‌ر بۆ ئه‌وه‌ی ده‌ریکات و بێ سه‌رپه‌نا ده‌ریکاته‌ گۆرێ.

رۆژتیکي دی سه‌رله‌نوێ بازرگان چوه‌ کن شای و گوتی:

«پاشام هه‌ر له‌ خۆشیدا بێت! بالنده‌کانت دلته‌نگی ته‌نیا بێن. وا بکه‌ن برایی بانگ که‌ن و فه‌رمانی پێ بکه‌ن بچێ جووتیکي وه‌ک خۆیانیان بۆ په‌یدا کا.»

فه‌رمانه‌ی ئه‌لکه‌ و بێ میتشک، تۆزیک راما و له‌ دلی خۆیدا گوتی:

«بازرگان هه‌قیه‌تی، راست ده‌کا.»

برایی بانگ کرد و فه‌رمانی دایه‌ بالنده‌یه‌کی دیکه‌ی وه‌ک ئه‌ویدی په‌یدا کا و بیه‌تینه‌ کۆشکی.

برایم ده‌می هه‌لینایه‌وه‌ قسه‌ییکي بکا، به‌لام پاشا پرووی خۆی لێ وه‌رگێرا و گوتی نه‌دایه‌. ئه‌و گوتی: «ئاماده‌ نیم ته‌نانه‌ت یه‌ک وشه‌ش بیه‌سم. چل رۆژت مۆلته‌ ده‌ده‌می. له‌و چل رۆژه‌یدا جووتیکي بۆ بالنده‌که‌م په‌یدا نه‌که‌ی فه‌رمان ده‌ده‌م له‌ سه‌رت ده‌ن.»

برایم به‌دلی پرغه‌م و کوله‌وه‌ هاته‌وه‌ مالتی، بۆ ئه‌وه‌ی دایکیشی نارحه‌ت نه‌بێ هیچ شتیکیشی ده‌رباره‌ی فه‌رمانی شای پێ نه‌گوت. تۆر و فلووته‌که‌ی تاو دایه‌ و پرووی له‌ دارستانێ کرد.

رۆژ و هه‌فته‌کان رابردن، برایم خورد و خه‌وی له‌ خۆی حه‌رام کرد و شه‌و و رۆژ هه‌ر به‌دوای بالنده‌که‌دا ویتل بوو. هه‌ول و ته‌قه‌للا و ماندوو بوونه‌که‌ی به‌فیرۆ نه‌چوو، سه‌ره‌نجام توانی ئه‌و بالنده‌یه‌ی که پاشا به‌قسه‌ی بازرگانی رایسپاردبوو، وه‌گیر بێتی. بالنده‌ی بۆ پاشا هیتنايه‌ کۆشکی. بێ گومان لیتی وه‌رگرت و به‌ده‌ستی به‌تال به‌رتی کرده‌وه‌ و ته‌نانه‌ت پوولتیک چیه‌ نه‌یدایه‌.

برایم تینگه‌یی که پاشا بایی سه‌ره‌ ده‌زبیه‌کی له‌ بازرگانی قرچۆک هه‌له‌نه‌بواردوه‌، ته‌نیا جیاوازی نیتوانیان هه‌ر ئه‌وه‌نده‌یه‌ که بازرگان پیاویکی فیتل و ته‌له‌که‌باز و چاوچنۆک و قرچۆکه‌، به‌لام پاشا پیاویکی گێژ و وێژ و گه‌له‌خۆیه‌ و هه‌چی دی.

پاشا به‌جوتی ئه‌و بالنده‌یه‌ی برایم بۆی هیتنابوو زۆر خۆش‌حال بوو. به‌لام بازرگان له‌و سه‌ره‌که‌وته‌نی برایی زۆر تووره‌ و تۆسن و نائومید و دلگه‌ران بوو. بازرگان ده‌یزانی برایی لاو به‌هۆش و گۆش و ئازا و نه‌به‌ز له‌ هه‌لیکی ده‌گه‌رێ باجی ئه‌و هه‌موو فیتل و ته‌له‌که‌نه‌ی پێ بداته‌وه‌. بازرگان له‌وه‌ی له‌ برایی ده‌ترسا که به‌ده‌ستی پاشای گیتل و ویتل تۆله‌ی لێ بکاته‌وه‌. بازرگان پێی وانه‌بوو که برایم ده‌توانی به‌چل رۆژان جووتی بالنده‌ی پاشای په‌یدا کات و فه‌رمانه‌که‌ی به‌جێ بێتی و پاشاش له‌تۆله‌ی ئه‌وه‌دا له‌ سه‌ری دده‌ا و ده‌یکۆژی. به‌لام ئیستا که برایم ئه‌و بالنده‌یه‌ی بۆ پاشا هیتناوه‌ ئه‌وی زۆر نینگه‌ران و نائومید

کردووه، بۆیه ههمیشه له دلی خویدا خه ربکی دارشتن و تانویوی پیلانیکی نویتتر بوو. ههر بۆیهش هاتهوه لای پاشا و گوتی:

«پاشامان بهردهوام بیت! له هه ندی له پیاوانی ریش چه رمگم بیستگه یه ژن بۆ مانی ئه و بالئندهانی ئیوه، پیوستیان بهشتیکی زۆر سه یه ده نا دهرمن.»

پاشا پرسى:

«بلی بزائم! ئه و شته سه یه چیه؟»

«سه ری پاشای سه لامه ت! له باغی دیوی سپیدا گولیک ده روئ پیتی ده لێن سه مه ن گول. كه ئه و بالئنده ده بی سالی جاریك ئه و گولانه بۆن كه ن، خو ئه گه ر بیت و بۆن و به رامه ی ئه و گولانه یان نه گاتنی ئه وه هه موو دهرمن.»

شا پرسى:

«به لام چۆنا و چۆن ده توانین ناوا گولیک و ده ده ست بێنن؟ تو بۆ خو ت ده لێی ئه و گولانه له باغی دیویدا ده روین و ئیسه ش ئه و شته باش ده زانین كه هیه چ كه سیک ناتوانی بچیتته نیو ئه و باغه ی. خو ئه گه ر به كیکیش پیتی نایه نیو باغی، دیوه نایه لێ به زیندوویی بیتته ده ری و بۆ خو ی ده با.»

بازرگان گوتی:

«پاشامان ههر شاد و كامه وا بئ! ته نیا پیاویك هه یه كه به دلنیا بیسه وه ده توانی رپیه کی بۆ چونه ناو باغی دیوی وه بیتی و ئه و پیاوه ش برامی راوچیه. ده ستوور به رموون به یه تین و فه رمانی پئ به دن كه سه مه ن گولی په یدا كا.»

ئه م جاره ش ههر وه ك چۆن بازرگانی ته له كه باز نه خشه ی كیشابوو پاشا به گوتی كرد و ناردی برامیان هیتنا و گوتی:

«تۆ ده بی سه مه ن گولم له باغی دیویرا ههر بۆ بیتی، چونكه ئه گه ر بالئنده كانم ئه و گولهی بۆن نه كه ن هه موو دهرمن.»

برایم گوتی:

«خۆشگوزهرانی شامان ههر به رده وام بئ! داواى بالئنده كه متان كرد هیتنا مه خزه تتان، داوی فه رمانتان دا جووتیک بۆ بالئنده كه تان په یدا كه م، خسته مه سه ر چاوم و په یدام كرد، به لام ده رباره ی باغی دیو من ته نانه ت نازانم له كویشه.»

پاشا گوتی:

«تا لێی نه گه رپتی نایدۆزیه وه، ئه گه ر نه شتدۆزیه وه ئه وه له بازرگانی بېرسه، ئه و هه موو شتیکی ده رباره ی ئه و باغه ده زانی.»

برایم بیری کرده وه:

«ههر له سه ره تاوه چاکی بۆ چووم، كه ئه وه کاری بازرگانی فیلبازه و به قسه كه ی پاشا شرا دیاره.»

برایم گوتی:

«پاشامان به رقه رار بیت! ئه گه ر بازرگان هیتنه زه ره ك و زانا و دانایه و هه موو شتیکی ده زانی ده

بانگی كه ن و فه رمانی پئ به كن با ئه و بۆ خو ی وه دواى ئه و كاره ی كه وی و ئه نجامی دات.»

پاشا وه لامی دا یه وه:

«نه خیر... بازرگان به منی گوت كه ئه وه ههر تۆی بتوانی بچیه نیو باغی دیوی سپی.»

برایم گوتی:

«پاشامان ته مه ن درێژ بئ! من تازه ده گه مئ و توانای ئه وه م نیسه ده گژ دیوی راچم و پئی بویرم، من ته نیا راوچیه کی روو ته لئم، دیو ههر بمبیتی له به ر به كم ده با.»

پاشا به سه ری لووتی وه لامی دا یه وه:

«باشه، جا با بتكوژی، قه یدی چیه. دلنیا به ناتوانی پاشگه زم كه یه وه، من ناتوانم مه رگی بالئنده كانم به مانی تو بده م.»

برایم زاری هه لێنا به نیازی ئه وه ی ئه و پاشا گیله كه وه ده نه له راستیه كان بگه یه نی، به لام پاشا ناوری گرت و به توره بیسه وه شیراندی:

«گوئ بگره برامیه تیوا! ته نانه ت نامه وی یه ك وشه ی دیم گوئ لئ بئ. چل رۆژت مؤلته ده ده مئ، ئه گه ر تا خو روا ی چله مین رۆژ سه مه ن گولم بۆ نه هیتیه ئیره فه رمان ده ده م له سه رت ده ن.»

برایم پرسى:

«ئه دی ئه گه ر دیوه كوشتمی چی؟»

پاشا زۆر به ئه سپا بیسه وه وه لامی دا یه وه:

«شتیک نیسه ئه گه ر ههر نه تتوانی ئه و گول به بیتی و دیویش بتكوژی له ههر شویتیک بئ واده كه م لاشه كه ت بینه وه و به مردوویی له سه رت ده ن. گوئ گره! ئه گه ر به كجاری دی زار هه لێنیه وه فه رمان به جه لادی ده ده م ههر ئیستا له سه رت دا.»

برایم تینگه یی كه ئه و پاشا گیل و كه وه دن و زۆرداره هیه چی ده گه ل ناکرئ. بگره و به رده و بینه و به ره له ده رده سه ری به ولاره ئه نجامیکی نیسه، له به ر ئه وه بئ ئه وه ی ورته ی له زاری بیتته ده ری، گه راپه وه مالن.

ماوه یه کی زۆر ده بیس و خه یالان راچوو، چ بكا و چ نه كا، تا سه ره نجام پرپاری دا پرس و رای خو ی به پیری دانا بكا. له شاریدا پیره مێردیکی كۆنه سالی ریش چه رمگی دنیا دیده و سه فه ر كرده ی به هه موو كیشه راندا هه بوو، خه لکیکی زۆری دیوون، بنیاده می جو روا جو زری زۆر ده ناسین و هه لئسوكه وت و خو ی زۆرانی دیوون و ئه زموونتیکی به كجار زۆری وه سه ربه ك نابوو. ئه و پیره مێرده به دانایی و دلۆقانی به ناوبانگ بوو. برایم به پرسیاران پیره مێردی جیهان دیده ی دیته وه و هه موو ئه و به سه ره اتانه ی بۆ گێرپه وه كه به سه ری هاتبوون. پیره مێردی دانا داوی قسه كانی برامی گوتی:

«رۆله! دیاره ته واوی ئه و به ده ختی و ناره حه تیه نه ت هه موو له بن سه ری بازرگانین. ههر له و رۆژه وه كه هیلکه كانه پئ نه فرۆشت و له پاره و پول و قازانجیکی كه لانت كرد، ئه ویش رقی لئ هه لگرتی و پرپاری دا تۆلته لئ بكا ته وه. ئه و بازرگانه هیتنه چاوچنۆك و قرچۆك و رژد و چاوبرسییه، ئاماده یه سه د كه س بۆ قرۆشیک به كوشتندا.»

برایم گوتی:

«ئەوێ دەزانم. بەلام تۆ بفرموو داخوا گولتیک بەناوی سەمەن گولەوێ هەبە و ئایا ئەوێش راستە کە دەتین ئەو بەلندانی پاشا لە منی ستاندوون ئەگەر سالتی جاریکی بۆنی ئەو گولەوی نەکەن دەمرن؟»

«پۆلێ من بیستووومە کە ئەو جۆرە گولەوێ هەبە و جۆرە بەلندەیهکی لەو بەلندانی تۆش گرتووتن تەنیا لەو جێیە دەتین کە ئەو گولانە لێ دەپوین، تەنانەت ئەگەر ئەو بەلندانی سالانە بۆ لایەکی دیش کۆچ بکەن لەبەر ئەو گولانە وەرزی بەهارێ دینەو. من بیستووومە کە دێو ئەو گولانە دەچیتێ تا بەلندەکانی باغەکەمی بژین و نەمرن.» برایم پرسی:

«باشە ئەگەر من بتوانم ئەو گولانە بچنم بەلندەکان و دەوام دەکەون؟»

پیرەمێرد وەلامی دایەو:

«بەلێ، بەلێ، بەلام دەبێ ئەوێ بزانی کە وەدەست هێنایی سەمەن گولێ لە باغی دێوی سەپی بەکجار کاریکی سەخت و دژواری، ئەو باغە تەنیا یەک دەرگای هەبە و ئەویش دێو نەبێ کەس ناتوانی بیکاتەو.»

«من دەیکەمەو، تەنیا ئەوێ دەندەم پێ بلتی باغی ئەو دێوێ لە کوێیە؟»

پیرەمێرد ناوینیشانی باغی دێوێ بەبرایمی گوت و ڕینماییشی کرد چۆنی دەگاتێ و هەر بەدەم قسەکانیشەو گوتی:

«کوردەکم! بیستووومە زۆر پالەوانی ئازا و نەترس و بێ باک خۆیان لە قەرەوی ئەو باغە داوێ و کە چوونەتە نێوی بەزیندوویی نەهاتوونەو. دێو زۆر بەهێز و ئازا و جەربەزەبە و تۆ دەروەستی نایە. بۆیە دەبێ ڕێبەکی وا ببینەو کە دێو نەتبین، دانا هەلا هەلات دەکا.»

برایم هەموو ئەو شتانی پیرەمێردی وەک ئەلقە لە گوتی کردن و هاتەوێ مالتی. بەیانی ڕۆژی دوایی کەلویەلی پیتوستی هەموو ئامادە کردن و هەمی لە لاقی کرد و پێی دایە بەرێ.

برایم هەر ڕۆژی ڕۆیی، شەو و ڕۆژی دانه دەم یەک هەر ڕۆیی تا سەرەنجام گەیبیە باغی دێوی. باغ دیواری بەرز و بلندی لە دەورێ بوو، بەدوای دەرکێدا بەچواردەوری باغیدا کەوتە گەپانی. حەوت ڕۆژی تەواو تەنانەت پێ ئەوێ بیەلێ چلە گیایەکی بەهەرێ بەدەوری باغیدا گەرا و سوورا تا سەرەنجام گەیبیە دەروازی باغی. ئەو دەرکەش لە تاشە بەردی بەکجار گەورە و گران دروست کرابوو. بەهێزترین پالەوانی دۆنیایە نەیدەتوانی لە جێی خۆی بچوولیتێ. جا چ جایی برایمی.

برایم لە نزیک دەرکێ دانیشت، هێندە ماندوو بوو هەر دانیشت و خەوی لێ کەوت، دوایی لە گرمە گرم و هارە هاری برووسک ئاسا لە خەوێ راپەری. گرمە گرمەکە لە دوورەوێر دەهات، بەلام تا دەهات لێی نزیک دەبۆو، برایم هەر زوو قسەکانی پیرەمێردی وەبیر هاتەوێ کە دێو جار جارە دەچیتە ڕاو و شکاری و باغی بەجێ دێلێ.

دوایی لە نێو ئەو گرمە گرم و هارە هارە برووسکاسایە کە گوتی کەر دەکردن، برایم بەبیردا هات کە: «دەبێ ئەوێ دێو پێ لە ڕاو و شکاری دیتەو.»

برایم کاتی ئەوێ نەبوو، هەر ئەوێ نەدی پێ کرا پێش ئەوێ دێو دەرکەوێ ئەو خۆی لە بن پووش و پەلشاندا شاردهو. برایم پێی وا بوو ئەو کێوتیکە دیت و دەچێ و دەجوولێ و خەریکە لێی نزیکی

دەبیتەو. بنیادەم گورزیکێ ئەو دێوێ زەبەلاحەمی بەس بوو پێی کەوێ و ببیتە تۆز.

هەر چۆتیک بوو برایم خۆی راگرت و نەترسا. ئەو راوچییهکی شارەزا بوو دەیزانی مرۆف بەخۆراگری و ئارام و بەنازایی و لە سەرخۆی دەتوانی بەسەر بەهێزترین دۆزمنی خۆیدا زالی بیت. برایم دووبارە قسەکانی پیرەمێردی وەبیر هاتەوێ:

«ئەگەر بتوانی دێو نەتبین، ئەو سەرکەوتن ئی تۆیە.»

برایمی راوچی، لە خۆشاردنەوێ هاوتای نەبوو، دیارە ئەو کە لە دارستانیدا خۆی دەشاردهو بەلندە نەیان دەدیت ئیدی لێرە دێو چۆن دەتوانی ببینێ. هێند چاپووکانهی خۆ مات کرد دێو نەیدیت. دێو لەو پووش و پەلاشەمی برایمی لە بن بوو تێپەری و لەسەرخۆ بەرەو دەروازی باغی چوو. برایم هەناسەمی لە خۆ بێ و بەدوای ویدا خزی. دێوێ دەرکێ باغی کردەو و چوو تێ، برایم دەستوێرد بەدوای ویدا خۆی دە باغی کرد و لە پشت داریکی ئەستور خۆی مات کرد. لە خششەمی چلە گیایەکی دادەچلەکی. تەنیا ئەو کاتەمی دێو چۆرە مالتی برایم سەرتیکی بلند کرد. هەناسەمی گەیی ئاسوودەمی هەلکیشا و چاوی لە دێوێ وەرەگێرا. چ دیمەنیکێ سەر سوورەیتنی هاتە بەرچاوان. ئەوێ باغ نەبوو، راست پارچەیهکی بەهەشت بوو. ئەو گولە جوانانە! بولبول و بەلندەکان چ ساز و ئاواز و جریوێ و جووکه بەکیان بەرپا کردبوو. بەراستی ئەو باغە بەهیچ باغیکێ دیکە نەدەچوو.

برایم شەوی دەباغیدا ڕۆژ کردەو و بەیانی کە دێو بۆ ڕاو و شکاری چووێ دەری برایم دەستی کرد بەگەپانی بەنیو باغیدا. لە نێوان هەموو ئەو بەلندەدا هێندیکێ دیکەمی دیتن کە ڕێک وەک ئەوانەمی بەناچار بۆ شای بردبوون، دە باغیدا دەگەرا و بۆنی گولانی دەکردن بەلام نەیدەزانی کامەیان لەوانە سەمەن گولە. هەر وا بەدەم بۆن کردن و پشکنینی یەکە یەکەمی گولەکان گەیبیە مالتی دێوێ.

ئەو خانووە گەورەیه چل ژووری هەبوو کە هەر یەکەیان لەوێتر خۆشتر و جوان و ڕازاوێتر بوو و کەسیشیان تێدا نەبوو و چۆل و هۆل بوون. کاتی برایم پێی نایە چلەمین ژووری ئەو خانووە گەورەیه نالەیهکی زۆر لاوازی هاتە بەر گوتی. برایم زیاتری گوتی راداشت. وا دەهاتە بەرچاو ئەو نالەیه لە ژێر ئەو مافوورەمی لە ژوورەکەدا راخراوو بیت. مافوورەمی هەلدایهو، دەرگایەکی چۆلەمی دیت. دەرکۆکەمی کردەو. پللیکان بوون. بەپللیکاناندا چووێ خوارێ و خۆی لەناو خەندەکیکی باریکەلەمی نیوێ ڕووناکدا دیتەو. نالەیهکی دلته زینتی هاتەوێ بەر گوتی، بەدەوروێری خۆیدا ڕوانی، دیتی وا کێژۆلەیهک بەپرچەکانی خۆی بەبن میچیهو هەلئوسراو.

کێژۆلە پرسی:



«ئەى لاو! تۆكىتى و چۆنت توانىيوه بىتسيه ئىيره؟ زوو هەلى، هەر بىينه دىيوه هاتەو و پارچە پارچەى كەردى.»

برايم وەلامى داىيوه: «مەترسە، دىيوه چۆتە راوى، ئەدى پىم بلتى ئەتۆكىتى؟»

«من ناوم خورشىيده، چەند سالىنكە ئەو دىيوه منى بەند كەردوو و لەو سىياچالە شىدار و تارىكەيدا هىشتوو مەيوه.»

برايم پرچى كىرژلەكەى لە بن مىچى كەردوو و بەسپايى لە ناوهراستى ژوورتى دانا. كە خورشىيد هاتەو سەرخۆ سەرلەنوئى پرسىيارەكەى دووبارە كەردوو:

«پىم بلتى، كىتى و چۆن هاتوويه ئىره و دەتەوئى چ بکەى؟»

برايم تەواوى سەرگوزەشتەى خۆى بۆ كچە گىرايهو.

خورشید بەزەردەخەنەو پرسى:

«ئەو گولەى بەدوايدا وىلى، دىتتەو؟»

برايم وەلامى داىيوه:

«ئەو شتەى من دەموئى بىرى لى بکەمەو گول نىيه، بەلكە رزگار كەردنى تۆيه لە دەست ئەو دىيوه زۆردارە.»

كچە گوتى:

«برايم! تۆ لاوتىكى دلۆقانى، بەلام گوتى بگرە، ئەو من بووم كە بۆ يەكەم جار سەمەن گولم چاندوو و بۆيه ئەگەر تۆ بتوانى من لىره رزگار كەى ئەو گولانە دەبنە ئى تۆ و بالندەكانىش هەموو لە شەققەى بالان دەدەن و دىن بەرەو لاى تۆ.»

«بەلام نازانم چۆنت لىره بەرمە دەرى؟»

خورشید دواى كەمىك بىر كەردنەو گوتى:

«لە تەويلەى دىيوهيدا ئەسپى بالدار هەن. ئىمە دەبى دوو ئەسپان لەوانە بىنن و پىش ئەوئى دىيوه لە راوى بىتتەو ئىمە بفرىن.»

برايم گوتى:

«بىرىكى چاكە، بەلام چۆن دەروازەى باغى بکەينهو؟»

كچە وەلامى داىيوه:

«ئەوئى بۆ من لىگەرئى، من دەزانم چۆنى بکەمەو. هەر بۆيهشە دىيوه منى لەو سىياچالە تارىكەى بەستتەو. دەترسى هەلىم.»

برايم گوتى:

«با چىدى رانەوستىن.»

هەردوووكيان چوونە تەويلەى و دوو ئەسپان زىن كەردن. خورشید دەرکەى كەردوو و چوار نالەكى وەدوو كەوتن.

ئىستنا كە ئەوان خەرىكن بەچوار نالە لەوئى دوور دەكەونەو، ئەوان بەجى دىلن و دەچىنەو سەر و سۆراغى دىيوه.

دواى نىيوەرۆى ئەو رۆژە كە دىيوه لە راو شكارئى هاتەو دىتى دەرکەى باغى لەسەر پشته. دەستوبرد چووه سەر سىياچالنى. كە كچەكەى لەوئى نەدیت راى كەردە تەويلەى ئەسپان و دىتى دوو ئەسپى لە هەرە ئەسپە چاك و رەسەنەكان نەماون.

دىيوه تىگەى كە بىنگانەىك هاتوتە نىو باغى و كچەى لەو سىياچالەى رزگار كەردوو و لەگەل خۆى بردوو. دىيوه، سەراسىمە و توورە و تۆسن، خۆى هاویشتە سەر پشته يەك لە ئەسپە خۆشەر و رەوانەكانى و بەهيوئى گرتنىان سەرى لە دوونان. برايم و خورشید زۆر خىرايان داژوا. دواى ماوئەىك رۆيشتن - كە نازانم چەند بوو - خورشید بەبراى گوت:

«ئاو ر دەو بزانە كەسمان لە دوو نىيه؟»

برايم ئاوى داىيوه و گوتى:

«كەس نىيه بەلام شتىك وەك هەورىكى رەش ديارە لە دوورەو رادىت.»

خورشید گوتى:

«ئەو دىيوه بەدووى مەدا دىت، ركىنى لە ئەسپەكەت دە.»

هەيان لە ئەسپان كەرد و رايانپەراندن. ماوئەىك رابرد لە پشتهو رادىت دەنگى سمى ئەسپىكيان كەرد. برايم هەر لە سەر قەرپووزى زىنئەو ئاوى داىيوه و دىتى كە هەورە رەشەكە خەرىكە بگاتە سەريان.

كچە هاوئارى كەرد:

«دىيوه خەرىكە دەمانگاتنى.»

برايم لەسەر خۆ وەلامى داىيوه:

«مەترسە، ئىمە خۆشەرەوترىن ئەسپان لە بندان. ئەسپى دىيوه وەك ئەسپەكانى مە نابن. دىيوهكە بۆخۆشى زۆر لە ئىمە قورستە. ئەگەر ئىمە تۆزىكى دى خۆشتر لىخوپىن، ئەسپى دىيوه هەرگىز تۆزمان ناشكىننى و نامانگاتنى.»

برايم و خورشید خىراتريان ئەسپەكان تاو دەدان. دواى تۆزىك خورشید گوتى:

«برايم ئاوىكى دەو بزانە چ باسە؟»

برايم ئاوىكى وە دوايه داىيوه و گوتى:

«لا لغاوى ئەسپى دىيوه كەفیان كەردوو و هەناسەبرىكى بوو.»

خورشید گوتى:

«ئىدى ئىستنا ترسمان نەماو. دىيوه هەرگىز نامانگاتنى.»

خورشید هىشتا قسەكەى هەر لە زارىدا بوو كە دەنگىكى زۆر بەهيزيان هاتە گوتى. هەردوووكيان لەسەر پشتهى زىنئەو ئاوىريان داىيوه، دىتبان دىيوه بەخۆى و ئەسپەو ئەو لەسەر زەوى غلۆر دەبنەو.

خورشید گوتى:

«ئەو لە شەرى دىيوه رزگارمان بوو، ئىدى با لىگەرئىن و جلهوى ئەسپەكان شل كەين ورده ورده و

نارام و لهسه رخۆ برۆن.»

هەر دووکیان ماوه یه کی زۆر نه سهیبان ناژۆت و سه ره نجام گه بینه وه مالتی برایی. داکی برایی دواي نه و هموو ناخۆش بیهی که برایی دیت، له خۆشیان له پیستی خۆیدا جینی نه ده پۆوه و نه ده حه جمی، به تابه تی که نه ک هه ره به ساغ و سلامه تی ها ته وه، کچیکی زۆر جوان و نازداریشی ده گه له خۆ هیناوه. ده و ده مه یدا که چاوه کانی ماچ ده کردن گوتی:

«رۆله گیان کارتیکی یه کجار چاکت کردوه که خورشیدت له چنگ نه و دپوه زۆردار و نگره سه ی رزگار کردوه، به لام بلتی بزانه داخوا سه مه ن گولت په یدا کردوه؟»

برایم به حه په ساوبیه وه گوتی:

«خۆ که من لیته وه در که وتم هه چم به تو نه گوت، نه دی چوزانی وه دووی هینانی گولتی سه مه ن گولت که وتووم؟»

دایکه که روونی کردوه:

«که می دواي رۆبشنتی تو پاشا نه و بازرگانه ی کرده وه زیری خۆی و نه و وه زره ش هه موو رۆژی خوا دایناوه ده هاته مالتی مه و له تو ی ده پرسی، تووشی هه ره که سیکیش بایه پیتی ده گوت که تو سه مه ن گولت پیتی په یدا نابج و پاشا له سه رت ده دا. نه و وه زره به ده سه سال و ره زا گرانه نه و پیره مه یرده شی ده زبندانی ناوه که پیتی باغی دپوهی به تو پشاند.»

ده وه ختی قسه ی دایک و کوراندای خزمه تکاری وه زیری تازه هات و پرسی:

«داخوا برایم ها ته وه یان نا؟»

برایم پیتش نه وه ی دایکی ورته ی لیته بج وه لامی دایه وه:

«به لتی ها ته وه.»

خزمه تکار گوتی:

«نه و رۆ دوا بێن رۆژی مۆله تی شایه که به تو ی داوه. باشه بلتی بزانه داخوا سه مه ن گولت هیناوه؟»

برایم که به در پیتی ته مه نی خۆی درۆیه کی نه کردبوو، خه ریک بوو بلتی نه خیر نه مه یناوه، که خورشید ها ته نبی قسانیا نه وه و گوتی:

«به لتی هیناوه تی. هه روا چنه د سه عاتیکی دی بو خۆی دپته لای شای و گوله که ی ده داتی.»

کاتی خزمه تکاری وه زیری تازه رۆیی، برایم له خورشیدی پرسی:

«باشه چ بکه م، خۆ من چ گولم نه هیناوه.»

خورشید زه رده په کی ها تی و گوتی:

«با، تو هیناوت.»

به له میکی چیشنتی هینا و له ده م و چاوی خۆی نزیک کرده وه و پتیکی له لووتی خۆی دا. دوو دلۆپه خوتن به ربوونه وه نبی به له مه که ی. نه و دوو دلۆپه خوتنه تیکیا نه وه دا و که وتنه جووله و گه وره بوون تا هه ر دوو دلۆپ بوونه په ک پارچه په له یه کی سه مه ن گول.

خورشید گوله کانی دانه ده ست برایی و گوتی:

«نه و گولانه تا ئیستا هه رگیز ده باغی دپویدا نه رواون. به لام دپوه ده بزانی من نه م گولانه له خوتنی خۆم دروست ده که م، هه ر بۆیه ش بوو منی ده و سیبا چاله ی هاویشتبوو و ده رکه ی له سه ر گاله دابووم. نه و گولانه بو شای به ره به لکه ئی نه وه خوا به واژت لی بیتی.»

برایم گوتی:

«تا نه و کاته ی نه و بازرگانه سه ته مکار و نه و پاشا گتله هه بن، هه رگیزا و هه رگیز خیری له خۆم نابینم.»

«ده ته وی چ بکه ی؟»

برایم له جباتی وه لامدانه وه ی پرسی:

«نه گه ر نه و دوو چه پکه گولانه به رم ده توانی ئیدیش دروست که ی؟»

خورشید وه لامی دایه وه:

«به لتی، من ته وای باغی پر ده که م له و گولته و هه رچی بالنده کان هه ن له باغی دپویرا به باله فری ده گه نه ئیره تا له گه ل ئیمه دا بزین.»

برایم به شادییه وه گوتی:

«زۆر چاکه، نه گه ر وا بێ به یارمه تی نه و دوو چه پکه گولانه وه ده توانم له شه ری نه و بازرگان و نه و پاشایه ی رزگار بم.»

برایم چه پکه گوله کانی ده گولدانیکی زۆر جوان نان و به ره و مالتی پاشای چوو. راست له وه خته دا گه بیپۆه بالنده کان جوو که یان لی برابوون به لام هه ره که چاویان به و گولانه که وت که برایم هینا بوونی به سیان بوو تا سه رله نو ی بکه ونه وه چریکه و جموژول و ناوازی خۆش و به سوژ تپه له که نه وه. پاشا زۆر شاد و شه نگولت بوو، به لام وه زیری تازه ی یانی هه مان بازرگانی به ده سه سال و ره زا گران و دلکرمی، نیچه وانی تیکنان و سه رله نو ی ناگری رق و کینه ی له گیانیدا زمانه ی کیشا، دواي که میت خۆی راگرت و نارامی به خۆی دایه وه و ها ته وه سه رخۆ، زۆر چاپلوسانه ئیکلامی کیشا و گوتی:

«شادی پاشای هه ره به رده وام بیت! ئپوه فه رمانتان به برایه تیوی کردبوو په له گولتیکی گه وره بو به رپرتان بیتی که چی برایم چوه چه پکیکی هیناوه. برایم ده بی هه ره له و رۆزه وه تا نه و چه پکانه سه بس نه بوون و نه ژاکاون بچیت و په له گولتیکی گه وره بیتی.»

برایم له دلی خۆیدا گوتی:

«زۆر چاکه بازرگان، مادام وای لیها ت ده بینی داخوا کا مان زیره کترین.»

پاشا گوتی:

«برایم وه زیری من راست ده کا، تو ده بی بچی په له گولتیکم به رگ و ریشه وه له باغی دپویرا بو

بیتی.»

برایم گوتی:

«شادی پاشام هه ره به رده وام بیت! نه و گوله له باغی دپویدا نارویت به لکوله شار تیکیدا ده رویت ده ق وه ک نه م شاره ی ئیمه و هه ره به و ناوه شه، هه موو نه و که سانه ی مه ش که تائیستا مردوون و ئیمه یان



هاتهوه مالتی.

سبھی دوی نیوهریو، پاشا و بازگان و کۆمه‌لیکی زۆری خه‌لک له‌وی خپ بوونه‌وه. هه‌رکه هه‌وا بولتیل بوو برابم خۆی رووت کرده‌وه و خۆی به‌رووبارتیدا دا. ئەو مه‌له‌وانتیکي چاک بوو ده‌یتوانی ماوه‌یه‌کی زۆر به‌بێ هه‌ناسه له‌بن ئاویدا وه‌میتنی. ئەوه‌ش له‌ راوی بالندان فیر بێسو که هه‌موو جارێ له‌سه‌ر زه‌وی خۆی له‌ گه‌ز دهدا و هه‌ناسه‌ی له‌خۆی ده‌بێ. برابم بازه‌قه‌یه‌کی ده‌ ئاویدا به‌ست و خۆی گه‌یاند هه‌وه‌ری رووباری. له‌ ئاوێ هاته‌ ده‌ری و خۆی له‌ پشت دره‌ختیکي گه‌وره‌دا مات کرد، دوو سێ سه‌عاتان له‌وی مایه‌وه تا پاشا و بازگان و خه‌لکه‌که‌ش گومان به‌رن که چۆته‌ شاره‌که. دوایی تووره‌گه‌ زێر و چه‌پکه‌ گۆله‌ی تاودایه‌ و ده‌ ئاویدا بازه‌قه‌یه‌کی دیکه‌ی هاویشته‌ و به‌مه‌له‌ هاته‌وه‌ له‌به‌ر چاوی ئەه‌له‌ق و سه‌رسامی هه‌مووان سه‌ری له‌ ئاوێ هیتایه‌وه‌ ده‌ری. چۆن وایه‌! تووره‌گه‌ زێرێک به‌ده‌سته‌تیکه‌وه‌ و چه‌پکه‌ گۆلیکیش به‌ده‌سته‌که‌ی دیکه‌وه‌. چاوی بازگانێ ئەه‌له‌ق بوو و ده‌می به‌ش بووه‌. برابم به‌ره‌و لای پاشای چوو و چه‌پکه‌ گۆله‌ی پیشکیش کرد. دوایی سه‌ری تووره‌گه‌ زێری کرده‌وه‌ و زێره‌که‌ی ده‌کۆشی بازگانیدا هه‌لپشت و گوتی:

ئەو زێرانه‌ دباری بابتن. ئەو گوتی که‌ بازارێ زۆر گه‌رمه‌، چاوه‌رێته‌ ئەگه‌ر بچیه‌ لای چهند هیتدانه‌ی دیکه‌شت بداتنی. وه‌زیری سووتاو و که‌له‌لا، به‌دیتنی تووره‌گه‌ زێر و قسه‌کانی برابم که‌ ده‌باره‌ی گه‌رمی بازار و بازگانێ بابی گێرانیه‌وه‌، ئاو‌ه‌زی له‌ سه‌ریدا نه‌ما و هۆش له‌ که‌له‌لای په‌ری هه‌ر به‌غار به‌ره‌و رووباری ملی لبتا. پاشا قوولاندی:

«کۆره‌ وه‌زیر راوه‌سته‌ با منیش بێم، خۆ من هه‌رگیز ناتوانم به‌ته‌نی رێبه‌ وه‌ببینم.»
ئەوه‌ی گوت و به‌دوای وه‌زیردا که‌وته‌ هه‌لینگان.

به‌جیه‌یتستوه‌ ئه‌وه‌ له‌ویدا ده‌ژین. پاشای ئەویش هه‌ر باوکی خوالیخۆشبووتانه‌. کاتی که‌ ناوی ئیوه‌شی به‌ر گوتی که‌وت ده‌ستی کرد به‌گریان و گوتی:

«بۆ کۆره‌که‌م نایه‌ته‌ سه‌ردانم؟»

کاتی که‌ داوای سه‌مه‌ن گۆلم لێ کردن گوتی: «ئەگه‌ر من په‌له‌ گۆلیکی وای بۆ بنێرم کۆره‌که‌م قایل و دلنیا ده‌بیت و هه‌رگیز نایه‌ته‌ دیده‌نیم. من دل‌م دل‌ی ده‌خواته‌وه‌ بۆ دیتنی، لیتی گه‌ری با بۆ خۆی بیت و هه‌رچی که‌ شایسته‌ و شایانی وی بی ده‌یده‌م. جه‌نابی وه‌زیر بابی به‌رێزیشتانمان له‌وی دیت، ئەوان رێبه‌کی تازه‌یان بۆ من دباری کرد که‌ هاتن و چوون به‌و رێبه‌یدا و بۆ ئەو شاره‌ له‌ سێ چوار سه‌عات زیاتر ناخایه‌نی.»

بازگان هه‌ر خیرا هه‌ستی به‌وه‌ کرد که‌ برابم ده‌یه‌وی ئەو و پاشا هه‌ردووکیان پیکه‌وه‌ هه‌له‌تینی.

به‌لام پاشا هه‌ر یه‌که‌سه‌ر قسه‌کانی برابم چووه‌ میشکی و فه‌رمانی دا:

«خیراکن، جل و به‌رگم بۆ ئاماده‌ که‌ن. ده‌مه‌وی چاوم به‌باوکی خۆشه‌ویستم بکه‌وی.»

وه‌زیری فیلباز و ده‌هۆ هه‌ر خیرا و ده‌ستویرد په‌رپیه‌ نیتو قسه‌کانی پاشا و گوتی:

«تۆزیک راوه‌ستن! مۆله‌ت به‌دن با بۆ ئەو سێ چوار سه‌عاته‌ رێبه‌ برابم چاوساغان بیت و رینماییمان بکات.»

برابم پاشا و بازگانێ هیتانه‌ که‌نار رووباریکی که‌ به‌نزیك شارێکیدا ر‌ه‌ت ده‌بوو. له‌ جیه‌یه‌کی زۆر قوول و گێژنه‌دا، برابم به‌ شا و وه‌زیری گوت:

«ئەو رێبه‌ی عه‌رزم کردن به‌ن ئەو رووباره‌یدا ده‌روات و تیده‌په‌ری، ئەوه‌ی که‌ ده‌شبێ بکری ئەوه‌یه‌ که‌ خۆت هاویشته‌ نیتو ئەو رووباره‌وه‌ ده‌بێ نه‌ختیک به‌ره‌و خوارتر برۆی تا پیت و ه‌بنی رووباره‌که‌ی ده‌که‌وی، ئینجا له‌ سه‌ر پیتان بوه‌ستی و تا سه‌د بژمیری. هه‌ر به‌ته‌واو بوونی ژماره‌ی سه‌د ده‌روازه‌ی شاریتان له‌ روو ده‌کریته‌وه‌.»

پاشا ده‌یویست خۆی باو‌یته‌ ناو ئاو، به‌لام وه‌زیر خۆی هاویشته‌ پیتش و گوتی:

به‌خته‌وه‌ری پاشامان هه‌ر زیاد بێ! من باوه‌ر به‌ته‌نها یه‌ک وشه‌ی ئەو راوچیه‌ ناکه‌م. ئەگه‌ر درۆ ناکا با له‌به‌ر چاوی ئیمه‌ بچیته‌ ئەو شاره‌ و چه‌پکیک سه‌مه‌ن گۆلمان بۆ بیتنی و بیته‌وه‌. ئەگه‌ر وای کرد ئەوا ئیمه‌ش پیتی باوه‌ر ده‌که‌ین.»

برابم قایل بوو و گوتی:

«ئەوه‌ زۆر په‌سنده‌! به‌لام من ئەو‌رۆ زۆر ماندووم. سبھی ئیواری وه‌رنه‌وه‌ ئیره‌، من له‌ پیتش چاوی هه‌موانتان گۆلتان بۆ دینم.»

ئەوان هه‌موو رازی بوون.

برابم نیوه‌ شه‌وی له‌ خه‌و رابوو، دووه‌مین چه‌پکه‌ گۆلی تاو دایه‌، تووره‌گه‌یه‌کی پریشی له‌و زێره‌ی له‌ مالتی دیویرا هیتابوویان پر کرد و هه‌ستا برديه‌ ئەو به‌ری رووباره‌که‌ و له‌جیه‌یه‌کی زۆر نه‌یتنی شارده‌یه‌وه‌ و

خه لکه که ماوه یهک راوهستان و چاوه ری مان. به لام نه وه زیر و نه پاشا هیچیان نه گه رانه وه.

بهو شیوه یه برایی راوچی خه لکه که ی له زور و سته می پاشای گیل و وه زیری سته مکار پرگار کرد و نهو پیره میرده دلوفانه شی له زندانی هینایه ده ری که رتی ماله دیوهی پی نیشان دابو و هرچی بالنده کانیس بوون به ره و مالی خورشید و برایی له شققه ی بالانیاں دا.

بولبولی نازهران

نه فسانه یه کی نه رمه نیسه

له سهرده مانیتیکی زوو پاشایهک بوو سی کوری هه بوو، دوویان زور زرنگ و وربا و چاپوک و سیته میان زور ساده و ساکار بوو، نهو کوریه یان ناوی نالودینو بوو. نهو پاشایه باغیتیکی به کجار زور جوان و رازاوه شی هه بوو که بیجگه له هه موو جوژه دره ختیکی به ردار دارسیوتیکیشی هه بوو. که نهو دارسیوهی ته نیا سی سیوی ده گرت. روتیکیان سوالکه ریک هاته باغی و گوتی:

«تکایه یه کیک له و سیوانه م بده نی.»

باغه وان گوتی:

«نا، نه وانه نابی ده ستیان لیدری، نه وه ته نیا پاشا ده توانی لییان کاته وه.»

سوالکه ره زور تووره بوو و کهوته تووک و نه فرینان له باغه وان ی. کتوپر هرچی دار و درهخت و گز و گیای باغی بوون، هه مووی تیکرا سیس بوون و ژاکان. باغه وان حه جمینی لی هه لگیرا و شیتانه هاواری کرد:

«نه وه چت کرد؟ چون جاریکی دی باغی مه ناژیتته وه و سهوز هه لنگه ریته وه؟»

پیره میرد له سهر خو وه لامی دایه وه:

«نهو باغه هرگیز ناژیه ته وه، جا مه گه ر بولبولی نازهرانی بو په یدا کهن و بیهیننه ئیره بخوتینی.»

دوايه پاشا هات، که باغه که ی وا به سیس و ژاکاوی دیت، زور تووره و نارحهت بوو و کهوته سه رزه نشتی باغه وان ی. باغه وان به سه رهاتی سوالکه ری گه ریده ی بو گتیرایه وه.

پاشا نه راندی:

«باشه ئیستا چ بکه یین؟ کی ده توانی بولبولی نازهران په یدا کات، بیهیننه ئیره بخوتینی.»

کوره گوره ی که گوتی له قسه کانی شای بوو گوتی:

«بابه! نه من ده چم بولبولی نازهران دینم.»

دوای وی کوری ناوه نجی گوتی:

«بابه! نه گه ر مؤلهت بفرمون نه من ده چم و بولبولی نازهران دینم.»

دوا و ته یهک که باوکیان گوتی نه مه بوو:

«هه ردو وکتان پیکه وه برۆن و بولبولی نازهران په یدا کهن و بیهیننه ئیره.»

کوره گچکه ی شای که ناوی نالودینو بوو و چووبوه گه رانی و ناگای له هیچ نه بوو، که هاته وه مالی برایه کانی له وی نه دیتن. له دایکی پرسی:

«دایه! نه ری نه وه برایه کانم له کوین؟»

دایکه گوتی:

«ده زانی تو جحیلیتیکی زور گیتو و حولی و ناگات له دنیا یه نیسه. برایه کانت به دوای بولبولی نازهراندا

رټيانهی پیره مټر دټیک دانیشټنبوو. هر سټ برا سلاویان لټی کرد و گوتیان:

«سلاوت لټی، پیره باب!»

«خو راوه ستاوتان کات، شازاده کان!»

برا گوره پرسټی:

«ټه و رټيانه بټو کوټی ده چن؟»

پیره مټرد وه لامي دايه وه:

«یه کټیکیان بټو تبلیسټی، ټه ویدیان بټو یریشان و سټهه میشیان به ره و جټیبه کی ده چټی که گه رانه وهی له دوا نیبه. ناوی ټه و جټیبه ش (گیدهن گه لمزه یانټی رټی بی گه رانه وه.

برا چوو که که بیان گوتی:

«ټیوه به و دوو رټیبه بی ته لزه یه دا برټن و منیش رټی گیدهن گه لمزه ده گرمه بهر.»

برا گوره گوتی: «با لټی گه رټین برټوا، ټه وه هلیټکی باشه تا له ده ست شه ری ټه و برا گټیله که ودهن و

ساده و ساکاره رزگار بین.»

هر دوو برا گوره و ناوه نټیبه که توشی ناخوشی و به سه رهاټ و لټیقه و مانټیکی یه کجار زور بوون. هر له بهر برسټه تی و نه داریه ټه سپ و جل و بهر گه کانیان فرټشتن و له گه رماویټکی گشتیدا دامه رزان. یه کیان بووه تونچی کوره ی بن هماسټی و ټه ویدیشیان په شته مالټ گره وه. له و لاشه وه ټالودینټو هټنده ی ټه سپ به ره و رټی گیدهن گه لمزه لټیخوری تا سه ره نجام گه ییبه سه ره زمینی خاکی سوور.

ټه و شوټنه دار و درخت و گل و خټل و بهر دی همووی هر سوور بوو. له پر ټه سپه که ی وده ک ټاده مییان به قسه هاټ و گوتی:

«ټالودینټو ده زانی ټه من و تو هاتوینه کوټی؟ ټیره سه ره زمینی دټوی سووری سټ سه ره.»

به ره بهری ټیوارټی ټالودینټو گه ییبه مالټی دټوی سوور. ژټنیک له بهر ده رکټی راوه ستا بوو، هر که ژنه چاوی به ټالودینټو که وت زوری زگ پټ سووتا و پټی گوت:

«کوړه لاوه، ودره باوه تشټیرم، تا دټو نه تبینټی.»

ټالودینټو وه لامي دايه وه:

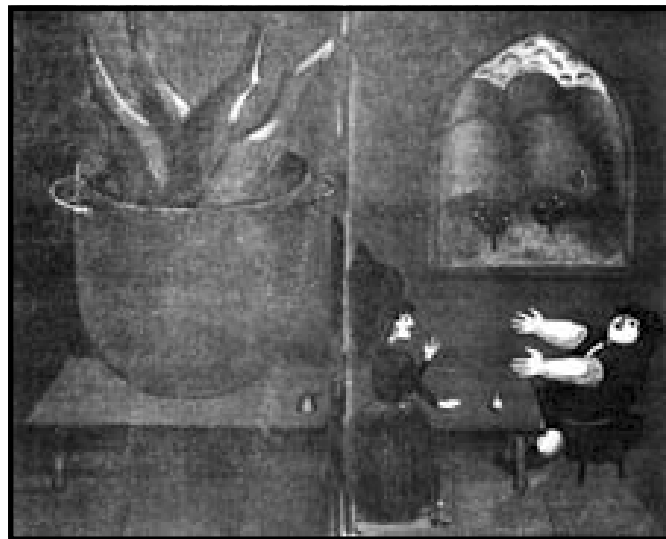
«له جیاتی ټه و قسه بی سه روپا و پروپووچانه، من برسیم شټیکم ده به بیخټم باشتره.»

«ژنی دټوهی چټوه ژوورټی و سټ چوار قاپی خواردن هټنان.»

«ټه وه چټیبه هټناوته؟ ټه وه مه گهر هر بټو تامټی بیهاویټمه بن کلټوراییه ددانم! من گوتم شټیټکی بیته بیخټم.»

«ټه گهر ټه وده ندهټ به ش ناکا، ټه وه برټو حهوشټی خواردنټی دټوهی له سه ره مټیټی دانراوه، تا هه نگلټ دټیشټی بخټ.»

ټالودینټو چوو حهوشټی دټی ټه و پاژده من برنج و دوو نټیره گای گه وری سووره وه کراو له سه ره مټیټی دانراوه. له چاو ترووکاټیکدا هر هموو برنجه که و هر دوو گایه که ی لرف لټیدا. دوو باره ژنی دټوهی



رټیشتن.»

ټالودینټو ټه و تیر و توانجانه ی دایکی زور پټ ناخوش بوو، بی ټه وه ی بیر له سه ره نجامی ټه و کاره بریاری بټو دابوو بکاټه وه بانگی مه ټه ری کرد و پټی گوت:

«ټه سپټیکی چاکم بټو هټلټرټیره، ده مه وټی بچمه سه فه ری.»

مه ټه ره وه لامي دايه وه:

«هر کامټیکیان ده ستنیشان ده کهن و حه زتان لټیبه تا بټوتان زین که م.» ټالودینټو چوو ټیو ټه سپه کان. که ده ستی له سه ره پشټی هر یه کټیکیان داده نا له قورسی ټه و پشټیان دهنوشټانده وه و ده چه مینه وه. ټالودینټو ته ویله ی ولاغانی به جټی هټشت. له نزدیک دهر که ی ټه سپټیکی تووکنی چلکنه ی پیسی دټت که که س ټاوری لټی نه ده دایه وه، ټالودینټو تا ده ستی هټنای له پیټکی له پشټی دا به لام ټه سپه وای پټ له زوی چه قانندن که هر وهک هټیچی وه پشټی نه که وتبی، داینه نواند. ده ستوری دایه مه ټه ری رټټی سټ جاران پشټی ټه و ټه سپه برینداری ده رمان کات و هر سه عاته ی یهک من کشمیټی بداتټی.

دوای سټ رټټی ټالودینټو خټی هاویشته سه ره پشټی ټه سپه ی و ملی رټیبه ی گرت. ټه و که به سواری ټه سپټیکی وا خټش به ز و یه رغه و چاوپوک به رټیبه دا ده رټیټی زوری نه خایاند گه ییبه وه برایه کانی. هر که بره گوره که چاوی به ټالودینټو که وت زور تووره و نارچهټت بوو و به تووره بییبه وه هاواری کردټی:

«بټو به دوای مه دا هاتووی، یا ده ته وټی هه میسان بیبه مایه ی سه رلټیشټیوان و شه رمه زاریمان.»

برا گوره راپکرده ټالودینټو لټیدا، ده وه مه ټیدا برا ناوه نټیبه که خټی هاویشته نیوانی و گوتی:

«برایه وه، لټی مه ده با ره گه لټ مه که وټی. هر چټټیک بی پشټیوانیه کمان لټی دهکا و یارمه ټیه کمان ده دا.»

هر سټ برا که وتنه ری، ماوه یه کیان به سواری ټه سپان بری تا گه ینه سټ رټیانیټکی. له سه ری سټ

زگی پئی سووتایهوه و گوتی:

«لاوه! دیاره تۆ به خۆراییی خهریکی ژبان و گیانی خۆت له دهست دهدهی، زۆرت بۆ بهداخهوه، وهره بابتشارمهوه.»

ئالودینۆ له سههرهخۆ گوتی:

«من له دێوهی ناترسم و ههر بۆ دیدهنی ویش هاتومه ئیتره.»

له پڕ مالهکه وهلهززه هات:

ئالودینۆ پرسى: «ئوه مالهکه بۆ دهلهززی؟»

ژنه وهلامی دایهوه:

«دێوه خهریکه دهگاتهوه مالتی. ئهو له ههر شوئینیکی نزیك بیتهوه ئهو شوئینه له بهر تهپه پیتی وهلهززه دیت.»

دێوه خهریک بوو نزیك دهپۆوه. کۆمه لێک گورگ و ریتی و درنده و گیانله بهرانی کیتی دیکه له گه ل خۆی هینابوون. ئهوانه ی هه مو له حهوشی کردن و چوه ژووری مالتی. چاوی به ئالودینۆ کهوت و گوتی:

«به خیری ئالودینۆ.»

ئالودینۆ پرسى:

«چۆن من ده ناسی؟»

«ئهو رۆژدی له دایک بووی، من له کیتو و به نده نان به نیتو دار و بهرد و لیتپه واراندا دهگه پام. ههر چی درهخت و گژ و گیای ئهو ناوه هه بوون هه مو تیکرا هه والی بوونی تۆبان پتیراگه یاندم. ههر بۆیه ش پتیم وایه تۆ ئالودینۆ بی چونکه له تۆ به و لاهه هه یچ که سیک غیره تی هاته ئیتره ی نییه و ناتوانی بیت.»

دوايه دێوه روى کرده ژنه که ی و گوتی:

«باشه ژنی! شتی کمان دهیه ببخۆین.»

ژنی دێوه ی گوتی:

«ئهو لاهه هه مو خوار دهنه که ی تۆی خوارد و هه یچی شی بۆ نه هیشته وه.»

دێوه هه یچی نه گوت، چوو ورگی چهنه گورگیتی دپی و ژنه ش دهستو برد خواردنی ئاماده کرد و دانیشتنه سه ری. دێوه سه بری کرد ئالودینۆ هه یچ ئیسکیک له خوار دهنه که ناگرئ و هه یچ فری نادات و ههر له گه ل پارووه گۆشتی قووتی ده دا. دوا ی ناخواردنی دێوه گوتی:

«ئالودینۆ ئیستا ئیکده ین یا بیه خینه سه ینی.»

«ههر چۆنیکت پئی خۆشه، با به ئاره زوی تۆ بئی. من هه میشه ئاماده م.»

بۆ سه ینی دێوه و ئالودینۆ له گه ل بولیلدا له خه وئ رابوون و ههر به که گورزی خۆی تا و دایه.

ئالودینۆ گوتی:

«یه که م جار با نۆره گورزی تۆ بئی، تۆ گورزی خۆت بوه شینه من میوانم.»

دێوه گوتی:

«ها بگره!»

ده و ده مه یدا ئه سپی ئالودینۆی وه ده نگ هات و گوتی:

«ههر که دێوه دهستی بلند کرد تۆ دوو ئاوزه نگیانم بگه یه نه خالیگه ی. من هه لدهستم و گورزی دێوه ی به ین زگی مندا رته ده بئی.»

ئالودینۆ هه مو ئه مانه ی ئه نجام دا. دێوه سی جارانی گورزی خۆی را وه شانده و ههر سی جارانی ش نه بگرته.

ئالودینۆ گوتی: «ئه و جا نۆره گورزی منه.»

هاته پیتشی و به یه ک گورزی گران ههر سی سه ری دێوه ی پان کرد نه وه و دوا یه هات دهم و لووتی دێوه ی برین و هاویشتنه خورجینی و بۆ پتیز لیتانی ژنی دێوه ی چۆه مالتی دێوه ی.

«ماندوو نه بی، خوشکی!»

«من خوشکت نیم، من ده مه وئ بیه ها و سه ری تۆ.»

ئالودینۆ گوتی:

«من ناتوانم تۆ بیتم تۆ ده بیه ژنی برا گه وره که م.»

دوا ی سی رۆژان ئالودینۆ پریاری دا پروات و ئه وئ به جی بیتلی. بیه ژنی دێوه ی پرسى:

«ده ته وئ بجه کوئ؟»

«به دوا ی په یسه ری بولبولی تازه راندا ده چم.»

«تکات لی ده که م مه چۆ. به خۆراییی ژبانی خۆت ده ته له زگه ی دا وئی.»

«نا ههر ده بی بچم ناچارم.»

ئالودینۆ چوه سه رزه مینیکی که ته واوی دار و درهخت و گل و خۆل و به ردی هه مووی تیکرا سپی بوون. ئه سپه که ی گوتی:

«ده زانی ئیتره ولات و سه رزه مینی دێوه ی سپیه. ئه مشه و میوانی مالتی دێوه ی ده بین، ئهو وه کو دێوه ی سوور نییه، ئهو حه وت سه ری هه یه.»

ئالودینۆ گوتی:

«ئهو ههر هه یچ نییه، من ههر حه وت سه ره کانی پتیکه وه ده په رتیم و له له شی جودا ده که مه وه.»

ئیه واره وه خته گه ینه بهر ده رکی مالتی دێوه ی، به لام هه مو ده رگایه کان تیکرا گاله درابوون. ئالودینۆ به ده نگیتی به رز شیراندی:

«ئاها ی! ئه ری کیتی لی نه؟»

له ده نگ ی و ی ژنیک په یدا بوو و ده رکه ی کرده وه و وه پیتش ئالودینۆی کهوت تا ئه سپه که ی دامه زریتنی.

ئالودینۆ ئه سپه که ی برده ته وبله و دوا یی چوونه مالتی دێوه ی و داوا ی له ژنی دێوه ی کرد خواردنی بۆ بیتنی، ئه ویش چوو پیتش قاپی پر له خواردنی بۆ هینا.

«ئه ری تۆ وا تیده گه ی من مندالم؟ من گوتم شتی کم ده یه ببخۆم!»

ژنی دێوه ی گوتی:

«پرۆ سهر ميترۆ دانيشه و تا زگت ديشى و تا ده توانى بخۆ.»

نالودينۆ مه نجه ليكي گه وري له سهر ميتره كه ديت كه شهست مه ن برنج و سى گاي سووره وه كراوى تيدا بو. ههر له چاو ترووكانيكدا نالودينۆ ته واوى ئه و خواردانانهى هه لלוوشى و قاپه كانى لستنه وه. له پر ماله كه وه لهرزه هات.

ژنه ديو گوتى: «لاوژه ئه وه ديوه به خهريكه ديتته وه وه ره با بتشارمه وه.»

نالودينۆ گوتى:

«ناره حهت مه به، من ههر راست بو ديتنى ديوه هاتوم.»

ديوه به خبيراى هاته وه مالى، كۆمه ليك گيانله بهرى جوړا و جوړ و جياوازى وهك شير و گورگ و ورچى به ره و مالى وه پيش خۆ دابوون. هه موياى له هوشى كردن و به پليكاناندا هاته سهرى. نالودينۆ ديت، دهستى دريژ كرد تا ته و قهه له گه ل بكات:

«ماندوو نه بهى نالودينۆ!»

«چۆن ده زانى كه من نالودينۆم؟»

«كه تۆ له داىك بووى ته واوى دار و بهرد و گژ و گيا و ميترگ و ميترغوزاره كان هه والى هاتنه دنياى تو يان دامى. به وه ديرا ده زانم كه تۆ نالودينۆ چونكه جگه له تۆ هيج كه سيكى دى ناتوانى بيته ئيره.»

ديوه داواى له ژنه كهى كرد نانى بو بيتنى بيخوا. به للام ژنه كهى گوتى كه ميوانه كه يان هه رچى هه بوو ههر هه مووى خواردوو و هيجى نه هيشتوتته وه.

ديوه گوتى:

«زۆر چاكه ئيستا له و گيانله به رانهى هيناومن خوارديكي دروست ده كه ين.»

شام زوو ئاماده بو، ديوه ده ديت كه ميوانه كه يان ئيسكه كان له گه ل گوشته كهى ده خوا. داواى نان خواردى ديوه پرسى:

«باشه ئيستا ليك راست بينه وه يا بيخه ينه سه ينى؟»

نالودينۆ وه للامى دايه وه:

«ههر چۆنيكت حه ز لتيه با ناره زووى تۆ بيت. من هه ميشه ئاماده م!»

ديوه گوتى:

«باشه با بو به يانى بى، خده و نه ريتى مه وا به كه شه وى ميوانان چاك خزمهت بكه ين و به خبيران بيتين و به يانيش له گه لييدا بجه نكين!»

سه به يانى نالودينۆ هاوارى كرد:

«ههسته راست به وه. كاتى زۆرانبازى و ململانى و له به ريك راجوونه.»

ديوه رابوو، گورزه كهى تاو دايه و هاته مه يدانى. كاتى نالودينۆ خۆى هاويشته سهر پشتى ئه سپه كهى، ئه سپه كه له ژير ليتوهه پتى گوت:

«وه به ريكيفانم ده، من له جى بلند ده بم و هه لدهستم و گورزى ديوه به بن زگمدا رهد ده بهى و ناتپيكي.»

ديوه گرماندى:

«دهى دهست پيكه.»

نالودينۆ وه للامى دايه وه، له پيشدا تۆ گورزى خۆت بوه شينه، من ميوانم.»

«خۆت بگره هات.»

ديوه سى جارانى گورز به ده وري سهرى خويدا هه لسووراندا و رابوه شانده دوژمنه كهى به للام ئه سى نالودينۆى توانى له وه خندا بلند بيت و گورزه كه به بن زگيدا تپه پى. نه ئه سپ و نه سواره كهى هيج كاميان تينيان نه گه يشتى و نه پيكران. له نيو تۆز و خۆل و گهردى گورزى ديوه پيدا ديوه نالودينۆى نه ديت و واى بۆچوو كه ئه نگواوه و به و گورزهى كوژراوه. قاقا پيكه نى و گوتى:

«نالودينۆ كواى؟ وه ره ئيستا ده تينمه وه.»

نالودينۆ زۆر به سپايى وه للامى دايه وه:

«ئه وه تام براله! پتيوست ناكات خۆت بو ديتنه وهى من ماندوو كهى، ها بگره هات!»

ركيفيكي گه يانده خاليگهى ئه سپه و گه يبيه سهر سهرى ديوه. له گه ل شمشيرى راوه شاندا، ههر حهوت سهرى ديوه و پيكر له له شى جودا كردنه وه و په راندنى. جا له ئه سپه كهى دا به زى و دم و لووته كانى هه مو پرين و ده تووره گيكي كردن و هاته وه مالى ديوه.

ژنى ديوه حهوت سهر گوتى:

«نازبه كه م! دهستخۆش كاريكى چاكت كرد ئه و نه عله تيهت كوشت. تۆ من به هاوسه رى خۆت قه بوول بكه.»

نالودينۆ گوتى:

«نا، تۆ ده بيه هاوسه رى برا ناوه نجيبه كه م.»

و خۆى بو قوناغى داوى سه فه ره كهى ئاماده كرد.

بيوه ژنى ديوه حهوت سهر پرسى:

«ئه و جاره بو كوى ده چى؟»

«به داوى په يسه رى بولبولى نازه راندا.»

ژنه ديوه گوتى:

«به للام تۆ هه رگيز ئه وهت وه گير ناكه وى.»

نالودينۆ گوتى:

«ده بهى ههر وه گيرم كه وى و وه دهستى بيتنم» و ليتيدا رۆيى.

كاتى گه يبيه سه رزه مينى ديوه رهش دووباره ئه سپه كهى وه قسه هاته وه:

«نالودينۆ تيره سه رزه مينى ديوه چل سه ره. سه ير كه! تيره خاك و خۆل و دار و بهرد و گژ و گياى هه موو ههر ره شه.»

نالودينۆ چوو مالى ديوه رهش، مه نجه ليكى زنجيردارى هينده گه وري ديت كه سه د و بيست مه ن برنج و چوار گاي سووره وه كراوى له سه ر داندرابوو. نالودينۆ ههر له چاو ترووكانيكدا برنجه كهى خوار و

گۆشتی هەر چوار گایه کانیسی لرف لیدا و به گه رویتیدا رۆهیشتن و دهستیکی به سمیلیدا هینا و چووه ژووری تایبه تی دپوهی.

بهره بهری رۆژاوايه بوو ماله که وه لهرزه هات. نهوه دپوی رهش و نیچیره کانی بوون بهره و مالا ده بوونه. که ئالودینۆی دیت، هاته پیش و گوتی:

«ئالودینۆ! سلاو.»

«چوزانی من ئالودینۆم!»

دپوه گوتی:

«دار و بهرد و کتپو و لپه و وار و گژ و گیا هه وائی له دایک بوونی توێبان بۆ هیناوم.» و ئینجا پرووی کرده ژنه کهی و داوای خواردنیی کرد.

هاوسه ری دپوهی گوتی:

«ئالودینۆ نان و شیوه کهی توێ خوارد.»

«قهیدئ ناکا، لهو شتانهی هیناومنهوه خواردنیکی ساز که.»

دوای شیو کردنی هه موو راکشان بنوون. به یانی زوو له گه ل کازیوهی راست بوونهوه و ملیان له بهر ملی به کتری نا. سێ شهو و سێ رۆژان په کتریان هینا و برد. که سیان پشتی نهوهی دیکه ی پێ له عهردی نه درا. تا سه ره نجام ئالودینۆ توانی به سه ره دپوهیدا زال بیت و بیکوژئ، ده م و لووتی برین و ده تووره گیتی ئاخنین و هاته ژووری تایبه تی مائی دپوهی، ژنه دپو بی نه ندازه دلخۆش و شاد و شه نگول بوو و گوتی:

«من به هاوسه ری خۆت قه بوول که.»

ئالودینۆ گوتی:

«زۆر چاکه.» و ده بیر و خه یالانه وه چوو.

«بیر له چی ده که په وه؟»

ئالودینۆ گوتی:

«باغه که مان سیس و ژاکاوه و من به دوای په یسه ری بولبولی نازه راندا و تلم و ئیستاش نازانم پرو له کوئ که م.»

ژنه گوتی:

«وه ده سه ته یانی بولبولی نازه ران هینده ئاسان نییه. چاچوتس شا خاوه نی نه بولبوله یه. نهو چل رۆژه نوستوه خۆ ته گه ره و ناگا بی نه وه دلنیا به چل پاله وانی وه ک توێ دهره ست نایه ن و ده یان کوژئ.»

ئالودینۆ گوتی:

«زۆر چاکه. نهوا ئیستا دهرۆم. که ی بیردها هاته وه نه وه ده تخوازم و ده ته یتم.»

نه وهی گوت و مالا وایی له ژنه ی کرد و ملی پیه ی گرت. که گه ییه ده ریابه نه سپه که ی گوتی:

«من نه سپی ده ریایی نیم و ناتوانم لپی وه په رم و به سه ریدا ره ت بم.»

ئالودینۆ له نه سپه که ی دابه زی. سه ری وه به ردیکی کرد و بۆرزا، چاوی چوونه خه وی و نه چوونه خه وی.

له پر گوتی له دنه گنیک بوو ده یگوت:

«ئالودینۆ! له بن نهو به رده ی سه رت وی کردوه، سێ لغاوی نه سپه ده ریایی لپیه. دوان له وان له

پشتی خۆت ئالینه و سه ته میشیان باوی ده ریابه.»

ئالودینۆ به رده ی بلند کرد و چۆنیان پێ گوتبوو ناوا بوو، سێ دانه لغاوی نه سپی ده ریایی له بن بوو.

دوویانی له پشتی خۆی پێچان و سه رتیکی سه ته میانی هاویشته ده ریابه. له پر نه سپیکی ده ریایی په یدا

بوو و ویستی ئالودینۆ هه لלוوشی. به لام نهو ئارامی خۆی له ده ست نه دا، یالی نه سپه ی گرت و خۆی

هاویشته سه ر پشتی.»

نه سپ وه ک ناده میان وه قسه هات و گوتی:

«ئالودینۆ پیم بلتی بزانه چت ده وی. هه رچیم لی بخوازی بۆت نه نجام ده دم.»

«من بولبولی نازه رانم ده وی.»

«من ناتوانم نهوت وه گیر خه م، به لام تو ده به مه نه وه به ری ده ریابه، نهو جیه ی خوشکه گه وره که می

لییه، نهو یارمه تیت ده دات تا بتوانی بولبولی نازه ران وه گیر خه ی.»

نه سپه، ئالودینۆ برده نه وه به ری. به لام دهو ده میدا ئالودینۆ له بییری چو لغاوه که له سه ری نه سپه

ده ریابه که دارنیه ته وه و نه سپه که به لغاوه وه چۆوه ده ده ریابه.

ئالودینۆ به نیگه رانییه وه گوتی:

«ئاھ... جا ئیستا چ بکه م؟ خۆ نه سپه که لغاوه که ی برد.»

ماوه یه کی زۆر دهو دوورگه یه دا سه رگه ردان ما و زۆر به قوولی ده بیر و خه یالانه وه چوو. دوایی له پر و

بی ناگا ده ستی بۆ پشتیندی برد. وه بییری هاته وه که دوو دانه لغاوی دیکه شی له خۆ پێچاوان. زۆر دلشاد

بوو. لغاویکی له خۆ کرده وه و سه رتیکی هاویشته ده ریابه. له ناکاو ماینه ده ریابه که له بن ناوترا هاته

ده ری و په کراست هه لیکوتایه سه ر ئالودینۆ هه لی لووشی. به لام ئالودینۆ خۆی هاویشته سه ر پشتی و

سواری بوو.

مایه که گوتی:

«بلتی بزانه چت ده وی؟ هه رچی به ته وی بۆت نه نجام ده دم.»

ئالودینۆ گوتی:

«من بولبولی نازه رانم ده وی.»

مایه که گوتی:

«نه مه کاریکی په کجار سه خت و گراه. قه فه زی بولبولی نازه ران به په نجه ره ی کۆشکی شا چاچوتسه وه

هه لئاسراوه و کۆشکیسه له سه ر که ناری ده ریابه یه، نه گه ر بتوانی رکیفیگی وا له خالیگه ی من بسره ویینی

هه ر سه یسه د و شه ست ره گ و ده ماری به ده نم وه برووسکه بین من ده تگه یه نمه کۆشکی شای و نه وده م تو

ده توانی ده ست درێژ که ی و قه فه زه که ی لیکه یه وه و به یه یینی، نه وه شت پێ بلیم خۆ ته گه ره له وه خندا

نه تتوانی قه فه زه که ی لیکه یه وه نه وه دلنیا به که هه ر دوو کمان پیکه وه فه وتا وین و رزگارمان نابیت.»

ئالودینۆ گوتی:

«زۆر چاکه!»

ناوزه‌نگییه‌کی مامزه‌داری وای له دوو خالیگه‌ی ماینه‌ی سه‌رواندن جه‌رگی ژانی کرد و هه‌ر سیسه‌د و شه‌ست ده‌ماری راچله‌کین. ماینی تاین که‌وته‌ فین له ناسمانی و یه‌کسه‌ر گه‌بیه‌ به‌ر په‌نجه‌ره‌ی کۆشکی. ئالودینۆ ده‌ستی درێژ کرد و قه‌فه‌زه‌ی لی‌کرده‌وه. کاتی له‌سه‌ر زه‌وی نیشته‌وه ماینه‌که‌ گوتی:

«ئیس‌تا به‌رمده‌ برۆم.»

ئالودینۆ ماینه‌ی به‌ره‌له‌دا کرد و بۆ خۆی به‌پێیان ملی لیتا. ئه‌سپه‌که‌ی خۆی دیته‌وه و به‌سواری به‌ره‌و سه‌رزه‌مینی دێوی ره‌ش رتی گرت به‌ر. سلاو و چاک و چۆنی له‌ هاوسه‌ره‌که‌ی کرد و ئینجا به‌بولبوله‌که‌ی گوت:

«بولبولی ئازیز! ده‌نگت بێ و بخوینه تا ئه‌و هه‌موو که‌ژ و کیتو و دار و به‌رد و گژ و گیایانه‌ سه‌وز هه‌لگه‌رینه‌وه.»

بولبولی ئازهران ده‌ستی به‌خویندی کرد و کیتو و ده‌ر و ده‌شت و دار و به‌رد و گژ و گیایانه‌ سه‌وزی مه‌خمه‌ریان پۆشی.

دوايه هه‌رچی سامان و دارونه‌داری دێوه‌ی هه‌بوو کۆبان کرده‌وه و به‌ره‌و سه‌رزه‌مینی دێوی سپی هاتن، له‌وێش ئه‌و سامان و بوون و نه‌بوونه‌ی دێوی سپییان له‌گه‌ڵ ژنی برای ناوه‌نجی هه‌لگرت و به‌ره‌و سه‌رزه‌مینی دێوی سوور ملی رێیان گرت. له‌وێش خه‌زینه‌ی دێوی سووربان بارکرد و به‌ره‌و لای پیره‌مێرده‌ی که‌ تا ئیس‌تا له‌ سه‌ری سپی‌په‌نه‌که‌ی دانیشتوه به‌ری که‌وتن. ئالودینۆ سلاوی له‌ پیره‌مێرده‌ی کرد و گوتی:

«له‌ باره‌ی براهه‌کانه‌وه‌ چه‌ ده‌زانی و چه‌ تاگا لیتانه‌؟ داخوا گه‌راونه‌وه‌ یان نا؟»

پیره‌مێرد وه‌لامی دايه‌وه:

«نا، شازاده‌ که‌سیان نه‌گه‌راونه‌وه.»

ئالودینۆ گوتی:

ئیس‌تا که‌ نه‌گه‌راونه‌وه، من ئه‌و سه‌ی کچ و ئه‌و بالنده‌ و شتانه‌ لیره‌ لای تو به‌جه‌ ده‌هیتلم و ده‌دوی سۆراغی براهه‌کانم ده‌که‌وم.»

ئالودینۆ شار به‌شار و دی به‌دی و ولات به‌ولات به‌دوای براهه‌کانیدا گه‌را به‌لام نه‌یدیتنه‌وه و سه‌ر و سۆراغی‌کیان نه‌بوو، تا له‌ شارێکی خانه‌خوێبه‌کی لی‌ په‌یدا بوو و له‌گه‌ڵ خۆی برده‌وه مالتی. له‌وی له‌ خانه‌ خوێبه‌که‌ی پرسى:

«چۆن ده‌توانم سه‌ر و سۆراغی ئه‌و لاوه‌کی و په‌راگه‌نده‌ و غه‌ربانه‌ی ئه‌م شاره‌ بکه‌م و بزانه‌ کێ به‌؟»

خانه‌ خوێ وه‌لامی دايه‌وه:

«سه‌به‌ینى بچۆ ناو بازاری و بیکه‌ قاو که‌ ده‌ته‌وی بانگه‌یتشتنی په‌ریوه و غه‌ربانه‌ی ناو ئه‌و شاره‌ی بکه‌ی و ئاهه‌نگی‌کیان بۆ ساز بده‌ی. ئه‌وانیش هه‌ر که‌ ئه‌وه‌یان وه‌به‌ر گوی که‌وت هه‌ر به‌غاردان دین و ئه‌وه‌می ئه‌وه‌ی تو لیتان ده‌گه‌رتی ئاسان وه‌به‌ر چاوان دین.»

به‌یانی زوو ئالودینۆ حه‌وت نیره‌گای کرین و ده‌ستووری دا سه‌ریان بپن و سووربان که‌نه‌وه و بیانه‌که‌نه

قاورمه، ئینجا ده‌نگی جارچیسانی دا له‌ مه‌یدانی شاری جار راپیتلن و هه‌رچی بیکاره و په‌ریوه و غه‌ربیه‌ی شاری هه‌یه‌ ئه‌وره‌ داوه‌تی ناخواردنیتن. براهه‌کانی ئالودینۆش که‌ یه‌کیکیان تونچی هه‌مامی و ئه‌ویدیان په‌شته‌ مالمگێر بوو، هه‌ر که‌ گوتیان له‌و بانگ راهیتشتنه‌ی بوو له‌ خاوه‌نکاره‌که‌یان پرسى داخوا ئه‌و جار و بانگه‌یتشتنه‌ چیه‌؟ خاوه‌ن کاره‌که‌یان وه‌لامی دايه‌وه:

«غه‌ربیه و په‌ریوه و بیکاران نان ده‌ده‌ن و بانگه‌یتشتن کراون.»

هه‌ردوو برا داوایان کرد مۆله‌تیا بدریتى تا بتوانن به‌ده‌م ئه‌و بانگه‌یتشتنه‌ی غه‌ربیه و په‌راگه‌ندانه‌وه‌ی شاری بچن که‌ هه‌مووی تیدا به‌شدارن.»

هه‌رکه‌ ئالودینۆ براهه‌کانی خۆی دیتنه‌وه یه‌کسه‌ر چوو خواردن و خواردنه‌وه‌ی بۆ دانان و لیبی پرسین:

«ئهری ده‌ناسنه‌وه؟»

وه‌لامیان دايه‌وه:

«نه‌خیر.»

«ئیه‌وه له‌ کوی نیشی ده‌که‌ن؟»

«له‌ گه‌رمایکی گشتی یه‌کمان تونچی و ئه‌وه‌ی دیکه‌مان په‌شته‌ مالمگێرین.»

ئالودینۆ براهه‌کانی برده‌وه لای هه‌مامچی و گوتی:

«وه‌ره‌ حیساییان ده‌گه‌ڵ که‌، چونکه‌ ده‌یانبه‌مه‌وه.»

«ئه‌وان چی تۆن؟»

«برامن.»

برا گه‌وره‌که‌ گوتی:

«ئیمه‌ تو ناسین، تو کیتی؟»

«بێ میتشکینه! من ئالودینۆم.»

برا گه‌وره‌که‌ گوتی:

«ئه‌گه‌ر راست ده‌که‌ی تو براهه‌ی ئیمه‌ی، بلێ بزانه‌ی ئیمه‌ به‌دوای چیدا ویتین و له‌ مالتی وه‌ده‌ر که‌وتوین؟»

«بولبولی ئازهران، ئه‌ویشم په‌یدا کردوه.»

«ئه‌دی کوا له‌ کویتیه‌؟»

«له‌ لای ئه‌و پیره‌مێرده‌م به‌جه‌ هیتتوه، با برۆین تا پیتان نیشاندەم.»

ئالودینۆ سه‌رو ده‌سته‌جلیکی نوێی بۆ براهه‌کانی کړی. خۆیان گۆزی و هه‌رسته‌کیان بیکه‌وه به‌ره‌و لای پیره‌مێرد ملیان لیتا. براهه‌کان که‌ ئه‌و سه‌ی ژنه‌یان لای پیره‌مێرد دیت پرسیان:

«ئه‌وانه‌ کین؟»

ئالودینۆ گوتی:

«ئه‌وه‌یان ژنی دێوی سووره‌ که‌ کوشتومه.»

هه‌ر ئه‌و ده‌م ده‌م و لووتی دێوی سووری ده‌رتنا و له‌ پێش براهه‌کانی دانان تا ببینن و گوتی:



«کاکه، ئەوەیان ژنی تۆیه. ئەوەشیان که ژنی دێوی سپییه و ئەویشم هەر کوشتوو و سه‌بری دهم و لووته‌کەشی کەن. ئەوه دەبیتە ژنی برا ناوه‌نجییه‌که‌مان. سێهه‌میشیان ژنی دێوی رەشه‌ دەبیتە ژنی خۆم.»

هەر سێ برا بولبولی نازەرانیان هه‌لگرت و سواری ئەسپان بوون و هه‌ریه‌کەش ژنی خۆی هاو‌یشتە پاشکۆی خۆی و به‌ره‌و ماڵ بوونه‌وه، رێ زۆر دوور بوو. سه‌ره‌نجام گه‌ینه‌ دارستانیکی و له‌و‌یش گه‌ینه‌ سه‌ر بیره‌ ئاو‌یکی. براهه‌کان گوتیان:

«نالودینۆ تینوو‌مانه. بچۆ ناو بی‌رێ و ئاومان بۆ هه‌ل‌ئینجه.»

کاتێ هه‌وسه‌ری نالودینۆ گوتی له‌و قسانه‌ بوو به‌سپایی هاته‌ بن گوتی نالودینۆی و پیتی گوت:

«نه‌چی ئەوانه‌ نیازیان وایه‌ له‌ ناوت به‌رن.»

نالودینۆ وه‌لامی دایه‌وه:

«نا. براهه‌کانم تینوو‌یانه، ده‌چمه‌ ده‌بی‌رێ و ئاویان بۆ هه‌ل‌ده‌هینجم.»

«باشه‌ به‌لام تاکیک ده‌سکیش و تاکیکی سۆله‌که‌م له‌گه‌ل خۆت به‌ره‌و زۆرت ئاگا لێ‌ن و ونیان نه‌که‌ی. دوايه‌ من تاکه‌کانی ئەوانه‌م له‌ شای ده‌وتینه‌وه، به‌وه‌ی‌را ده‌زانم که هه‌ر ده‌چال‌ئیدای یان نا.»

نالودینۆ به‌بی‌ر‌ئیدا چوه‌ خوارێ. براهه‌کانیشی هه‌ر ئەو که‌وته‌ بی‌رێ تاویان دایه‌ بولبولی نازەران و له‌گه‌ل ژنه‌کانیان لێ‌یان دا رۆ‌یشتن.

که‌ گه‌ینه‌وه‌ ده‌روازه‌ی شاری ته‌ه‌رتیکیان نارده‌وه‌ لای شای تا هه‌والی گه‌رانه‌وه‌یانی بده‌نێ. شا هه‌موو گه‌وره‌ پیاوان و ده‌رباریان و گه‌وره‌ سه‌ربازانی کۆ‌کردنه‌وه‌ و به‌پیشوازی کوره‌کانییه‌وه‌ چو‌ تا هه‌رچی و چۆن به‌ر‌تێزتر و لێ‌وه‌شاه‌تر بیان‌هێنه‌وه‌ کۆشکی.»

شا پرسى:

«ئەدی ئەم ژنانه‌ کێ‌ن؟»

برا گه‌وره‌ گوتی:

«ئەوه‌یان هاوسه‌ری من و ئەو‌یشیان هاوسه‌ری براى ناوه‌نجییه. سێهه‌میش قه‌ره‌اشمانه.»

ژنی نالودینۆی گوتی:

«گه‌وره‌م! هه‌رچی ده‌لێ‌ن درۆیه. من قه‌ره‌واشی وان نیم.»

«کوره‌کانم! وا بزاتم وه‌ک ناخۆشیتان له‌ نێواندا بێ وایه‌ و منیش هه‌رچه‌ند ده‌که‌م تێناگه‌م داخوا کامتان بولبولی نازەرانستان هیناوه، کێ‌ ده‌توانی بولبولی نازەران وه‌ده‌نگ بێ‌نی و هه‌ر که‌سه‌تیک ئەو کاره‌ی له‌ ده‌ست هات دياره‌ ئەو هیناویه‌تی.»

برا گه‌وره‌ گوتی:

«دا رێم کەن تا من وه‌ده‌نگی بێ‌نم!»

رووی ده‌می له‌ بولبولی نازەران کرد و گوتی:

«بولبولی شیرین زمان! ده‌ی بچریکێنه‌ با باغه‌ سبیس و ژاکاوه‌که‌مان سه‌رله‌نوێ به‌رگی سه‌وزی تازه‌ی له‌به‌ر کاته‌وه‌ و بژیه‌ته‌وه.»

بولبولی نازەران ته‌نانه‌ت ده‌ندوکیشی لێ‌ک نه‌دان.

ئینجا براى ناوه‌نجی هاته‌ پێ‌شى و گوتی:

«بولبوله‌ نازیه‌که‌م! ده‌ بخوێنه‌ با سه‌رله‌نوێ باغه‌که‌مان بگه‌شیته‌وه.»

بولبولی نازەران جووکه‌ی نه‌کرد.

خه‌لکی هه‌موو سه‌رسام و باغیش هه‌روا سبیس و ژاکا و بوو.

با بێ‌ینه‌وه‌ سه‌ر سه‌روسۆراغی نالودینۆی که‌ نازانین ماوه‌ی چه‌ند له‌ بی‌ر‌ئیدا مایه‌وه. سه‌ره‌نجام بازگان‌تیک ر‌ئتی ده‌که‌وتنه‌ سه‌ر ئەو بی‌ره‌ و به‌کاروانچییه‌کانی ده‌لێ‌ ئاوی بۆ هه‌ل‌گۆزن. نالودینۆ که‌ گوتی له‌ ده‌نگه‌ ده‌نگی ده‌بێ‌ هاوار ده‌کا:

«من ئاوتان بۆ هه‌ل‌ده‌هینجم. ئێ‌وه‌ش مه‌ردی چا بن و یارمه‌تیم بده‌ن با لێ‌ره‌ رزگارم بێ‌ و بێ‌مه‌ ده‌رێ.»

سه‌تلیکیان شۆر کرده‌وه‌ نێو بی‌ر‌ی و به‌پ‌ر‌ی هه‌لیان کیشایه‌وه‌ سه‌رئ. دوايه‌ گوریسه‌که‌یان به‌بی‌ر‌ئیدا شۆر کرده‌وه‌ خوارێ و به‌چه‌ند که‌سه‌تیکان نالودینۆیان له‌ بی‌ر‌ئ‌را هه‌ل‌کیشایه‌وه‌. بازگان له‌ نالودینۆی پرسى چۆناوچۆن که‌وتۆته‌ ده‌و بی‌ره‌یه‌وه:

نالودینۆ وه‌لامی دایه‌وه:

«من ر‌ئبوار‌تیکى نه‌شاره‌زام و ر‌ئیم ون کرده‌وه، شه‌و بوو بی‌ره‌دا هاتم، هه‌وا تاریک و نووته‌ک بوو به‌ر

پیتی خۆم نه‌ده‌دیت تا که‌وتمه‌ ده‌و بی‌ره‌یه‌وه.»

بازگان پرسى:

«ده‌ته‌وئى بچیه‌ کوئى؟»

نالودینۆ وه‌لامی دایه‌وه:

«بۆ شاری خۆم.»

نانی ئیوارەیان پێکەوه خوارد و ئالودینۆ ئەو شەوێ لە گەڵ بازرگانی رابوارد. بە یانی هەریە کە بیان بەریتی خۆیدا پۆی. ئالودینۆ کە گەییەوه شارە کە خۆی کەوتە سەر و سۆراغی ئەو پیرەمێردە کە ئالودینۆی وەک جگەرگۆشە خۆی دادەنا، تا لە لای وی بێنیتەوه و ژیان بەسەر بەرئ. پۆژتیک پیرەمێردە دیتی کەوا دەستوی پێوەندەکانی شای تاکی دەستکێشیکیان پێیە و بە خەڵکیەوه دەگێرن و جار پادیلن:

«شا، ژنی بۆ کۆرە کە ی دینن. کئ دەتوانن تاکیکی دیکە ی وەک تاکی ئەم دەستکێشە بۆ بووکی شای بچنن؟»

پیرەمێرد تەواوی ئەو باس و خواسانە ی بۆ ئالودینۆ گێرایەوه. ئالودینۆ خۆی لە پیرەمێرد دزیەوه و چوو بوو بە شاگردی بەرگدروویەک.

بەرگدرووی بەستەزمان نەیدەزانی ئەوه یەکیکە لە شازادەکانی شا و ئالودینۆی بە شاگردی راگرت. ئالودینۆ شاگردیکی زۆر گۆپرایەل و گۆی لە مشت بوو. هەموو پۆژت دوکانە کە خاوتن دەکردهوه و هەر کارتیکی داوا لئ کرابایە دەستبەرد بە جیتی دینا.

وەزیرانی شای سەریان بە تەواوی بەرگدرووەکانی شاریدا دەگرت و دەستکێشە کە بیان پێشان دەدان تا گەییشتە ئەو دوکانە ی ئالودینۆی لئ شاگرد بوو. داویان لە بەرگدرووە کە کرد دەستکێشیتی ناویان بۆ بچنن. وەستا ئەو کارە ی وەر نەگرت و قبوولی نەکرد. لە پر شاگردە کە هاتە پێشی و داوی لە وەستای کرد قبوولی کات و وەری گری، ئەو گوتی:

«من دەتوانم ئەو دەستکێشە بچنم.»

وەستا گوتی:

«ئەوه شپت بووی، تۆ لە دوینتێوه دەستت بە کاری بەرگدروونی کردووه و ئەو پۆ دەلێی من کارتیکی ناوا سەخت و دژوار ئەنجام دەدەم.»

پیاوانی شای بە بەرگدروویان گوت:

«لێی گەری با بەختی خۆی تاقی کاتەوه.» و هەر بە دەم قسانیشەوه ئەو بیان دوویات کردەوه: «بەلام ئەگەر نەیتوانی دەستکێشیتی وا بچنیتەوه ئەوه شا لە سەری دەدا.»

ئالودینۆ زۆر بە ئارامییەوه گوتی:

«زۆر چاکە قبوولمە.»

بەرگدروو، کە زۆری زگ بە شاگردە کە ی سووتا بە دوو دلێیەوه گوتی:

«لاوه تۆ ژبانی خۆت بە خۆرای بی بە فیرۆدا! من ئەوا بیست سالە بەرگدرووم، بەلام تا ئیستا کارتیکی وام پین ناکرئ، بەلام تۆ...»

ئالودینۆ، کە سام و ترس و ژانیتی لە رووی بەرگدرووی دیتن گوتی:

«وەستا نیگەرمان مەیه! ئەگەر پینج مەن پستەم بۆ بکری ئەو کارە ی ئەنجام دەدەم.»

بەرگدروو چووە بازاری و چوار مەن پستە ی بۆ شاگردە کە ی کری.

ئالودینۆ لە بەرگدرووە کە ی پرسى:

«بۆ کەمت کریوه.»

بەرگدروو وەلامی دا یەوه:

«پارە ی تەواوم پین نەبوو.»

ئالودینۆ شەوێ نەنوشت و هەموو پستە کە ی خوارد، پۆژی دوا یی کە بەرگدروو هاتەوه دووکانی چ ببینی، راست دەستکێشیتی وەک ئەو دەستکێشە ی پیاوانی شای ویستبوویان، چاوکرد. لە حەژمە تان چاوی ئەبەلق بوون، دەستی برد بۆ دلێایی زیاتر دەستکێشە کە لە دەستی کا. بەلام ئالودینۆ گوتی:

«وەستا! دەستی مەدە یە خرای دیکە ی.»

دەو دەمەیدا پیاوانی دەرباری شای وەژووری دووکانی کەوتن و هەر بەهەوای ئەوه ی کە دەستکێشە کە نەکراوه، بە گالته و لاقرتێوه پرسیان:

«وەستا! حالو بال لە چ داخوا راسپاردە کە مان نامادە یه؟»

بەرگدروو، کە هیشتاش سەری هەرگێژی دەخوارد و دوو دل بوو لە ترسان هیچی نەگوت، ئالودینۆ هاتە پێشی و دەستکێشە کە ی دانئ. دەستوی پێوەندانی شا زۆر بەوردی سەرنجیان دا یە و ئەود یو ئەو دیویان کرد و واقیان ور ما.

فەرمانبە رانی شا دەستکێشە یان تاو دا یە و بە بەرگدروویان گوت:

«وەستا فەرموو، رەگە لمان کەوه بۆ کۆشکی شای و پاداشی خۆت وەرگره.»

ئالودینۆش گوتی:

«وەستا هەستە بچۆ و ئەو پاداشە ی شای بۆ خۆت وەرگره.»

بەرگدروو کە هیشتا دلە راوکی و شلە ژانە کە ی نەرە ویبۆوه گوتی:

نا پۆلە، من ناچم، تۆ بۆ خۆت بچۆ، ئەدی بریار وا نەبوو ئەگەر دەستکێشە کە بە دلئ شای نەبوو لە سەرت دا!

ئالودینۆ لە گەل پیاوانی شای چووە کۆشکی. کە دەستکێشە کە بیان بە شای نیشاندا گوتی:

«من سەرم لەو شتانه دەرناچن، بیبەن بەبوو کە مە ی نیشان دەن.»

بوو کە کە بەدیتنی دەستکێشە کە زۆر شاد و دلخۆش بوو و سە سەد پۆبلی دا یە وەستا و شاش دوو سەد پۆبلی دیکە ی هاویشتە سەری.

ئالودینۆ هاتەوه دووکانی و پارە کە ی لە پیش وەستای پۆنا و گوتی:

«فەرموو وەستا، ئەو پارانە هەمووی بۆ تۆن.»

وەستا زۆر شاد و خۆشحال بوو و پارە کە ی هەلگرت، دوا یە ئالودینۆ گوتی:

«دەزانی تۆ مرۆقتیکی چاک نیت؟»

«بۆ؟»

«چونکە من داوی پینج مەن پستەم لئ کردی کە چی تۆ چوار مەنت کری. بۆ یە هیچی دی لیرە کارئ ناکەم و لە لات نامینمەوه.»

نالودینۆ چووہ دووکانی پینہدۆزیکئی و گوتی:

«وهستا! من هه‌تیوێکی بیکه‌س و بێده‌رم. که‌سم نییه‌ دالده‌م بدات و چاو‌ده‌تیریم بکات. وهره و پیاوی چا به و بمکه به‌شاگرد و ئەو کاره‌ی خۆتانم فێر که.»

پینهدۆز له‌گه‌ڵ خۆی برده‌وه مالتی. یه‌ک دوو رۆژی پێچوو پیاوانی شای هاتنه‌ دووکانی پینهدۆزی و سۆلیکیان به‌وه‌ستای نیشان دا و لێیان پرسی داخوا ده‌توانی تاکێکی دیکه‌ی وه‌ک ئەو تاکه‌یان بۆ دروست کا یان نا؟ وه‌ستا ویستی ئەم راسپارده‌یه‌ ر‌ه‌ت کاته‌وه‌ که نالودینۆ هاته‌ پێشێ و گوتی:

«من ده‌توانم ئەو کاره‌ی بکه‌م.»

پینهدۆز به‌تووره‌بیه‌وه‌ گوتی:

«تۆ تازه‌ کاری. چۆن ده‌توانی ئەو کاره‌ی بگێڕه‌وه‌ و وه‌ ئەستۆی بگری؟»

نالودینۆ زۆر له‌سه‌ره‌خۆ گوتی:

«تووره‌ مه‌یه‌ وه‌ستا، من ده‌توانم به‌رعۆده‌ی ئەو کاره‌ به‌م.»

نالودینۆ به‌و قسه‌یه‌ی وه‌ستای هێور کرده‌وه‌.

وه‌زیر گوتی:

«به‌لام ئەگه‌ر نه‌تانتوانی تاکی ئەو سۆله‌ی بدروون، ئەوه‌ پاشا له‌ سه‌ری هه‌ردووکتان ده‌دا.»

پینهدۆز به‌شاگردکه‌ی گوت:

«وه‌ره‌ مه‌ردی چا به‌، به‌زه‌بیت به‌منی پیر و که‌نه‌فتدا بێته‌وه‌ و ئەو کاره‌ی مه‌که‌.»

«وه‌ستا گیان نار‌ه‌ح‌ه‌ت مه‌به‌. من پێم ده‌کری. ئەگه‌ر بچی بیست مه‌ن پسته‌م بۆ بکری هه‌ر ئەو شو‌ ته‌واوی ده‌که‌م.»

پینهدۆز چو نۆزده‌ مه‌ن پسته‌ی بۆ کری.

«وه‌ستا ئیستا تۆ بچۆوه‌ مالتی و منیش ده‌ست به‌کار ده‌بم.»

پینهدۆز به‌دلتی پر غه‌مه‌وه‌ چۆوه‌ مالتی، نارامی لێ هه‌لگیرا بوو تا به‌یانی نه‌نووست. هه‌ر نیوه‌ شه‌و بوو به‌ره‌و دووکان بۆوه‌ و له‌ کونی ده‌رکه‌پرا سه‌یری نالودینۆی کرد، که نالودینۆی دیت ئەوا خه‌ریکی پسته‌ خواردنییه‌ له‌ ناخی دلپه‌وه‌ که‌وته‌ جنیودان و نه‌فرین و تووک لێکردنی و گوتی: «باشه‌ خوا غه‌زه‌بی لێ گرتبووم ئەوه‌م به‌شاگردی راگرت. به‌هیچ و خۆپایی سه‌رم له‌ ریتی ئەو کاره‌ داده‌نێم.»

که‌ هه‌وا پروناک بوو پینهدۆز ده‌رگای دووکانی برده‌وه‌ و چوووه‌ ژووری، له‌پر چاوی به‌تاکه‌ سۆلیکی دیکه‌ که‌وت که‌ له‌ ته‌نیشته‌ ئەو تاکه‌ سۆله‌ی مالتی پاشای داندرا‌بوو و رێک وه‌ک وی، ده‌ستی درتێر کرد هه‌لگیرێ به‌لام نالودینۆ گوتی:

«دۆینی تۆ نه‌تویست کاره‌که‌ قبوول که‌ی بۆیه‌ منیش نایه‌لم تۆ ده‌ست ده‌یته‌ ئەو سۆله‌.»

زۆر زوو سه‌ر و که‌له‌ی فه‌رمانبه‌رانی شا په‌یدا بوونه‌وه‌. به‌دوودلپه‌یه‌وه‌ ده‌سۆله‌که‌ی رامان و کاتێ دلتیا‌بوون که‌ چاویان هه‌له‌ی نه‌کرده‌وه‌ زۆریان ستایشی پینهدۆزی کرد و لێی قایل بوون. وه‌ختی رۆیشتنیش گوتیان:

«با یه‌کی‌کیشتانمان له‌گه‌ڵ بێته‌ ده‌ربار و پاداشی کاره‌که‌تان له‌ پاشای وه‌رگرن.»

پینهدۆز به‌نالودینۆی گوت:

«له‌گه‌ڵ هه‌موو ئەمانه‌شدا له‌وانه‌یه‌ شا ئەو کاره‌ی به‌دل نه‌بی.»

نالودینۆ له‌گه‌ڵ پیاوه‌کانی شای چوووه‌ کۆشکێ. سۆله‌که‌یان له‌به‌رده‌می شای دانا و ئەویش ده‌ستویرد فه‌رمانی دا بیسه‌ن به‌بووکه‌که‌ی نیشان ده‌ن. بووکی شای هه‌ر زوو تیگیه‌ی که‌ ئەوه‌ راست سۆله‌که‌ی خۆیه‌تی و سه‌رله‌نوێ نالودینۆی ناسیه‌وه‌ و پرسی:

«چاو‌ه‌رتی چین؟»

«نالودینۆ وه‌لامی دایه‌وه‌:

«یه‌له‌ مه‌که‌، هێشتا وه‌ختی نه‌هاتوه‌.»

بووکی شای پێنج سه‌د رۆبلی دایه‌ وه‌ستا و پاشاش پێنج سه‌د رۆبلی دیکه‌ی هاویشته‌ سه‌ری. نالودینۆ دراوه‌که‌ی تاو دایه‌ و هاته‌وه‌ لای پینهدۆز و گوتی:

«فه‌رموو وه‌ستا، ئەوه‌ هه‌موو پاره‌که‌ و چیدیش لای تۆ کارێ ناکه‌م.»

«بۆ؟»

«من داوای بیست مه‌ن پسته‌م لێ کردی به‌لام تۆ نۆزده‌ مه‌نت بۆ کریبووم.»

نالودینۆ ئەوه‌ی گوت و چوووه‌ لای پیره‌مێرده‌ی گۆرین. پیره‌مێرد پرسی:

«ئه‌ری رۆژه‌ ئەوه‌ له‌ کوی بووی؟»

نالودینۆ وه‌لامی دایه‌وه‌:

«ئیدی من گه‌نج، چوومه‌ شاری هیندی‌ک گه‌رام.»

چهند چه‌نگه‌ زێرێکی دایه‌ پیره‌مێردی. هینده‌ی پێ نه‌چوو پیره‌مێرد دیتی سه‌رباز به‌بازاری وه‌ریوون و بیستیشی چاچونتس شا به‌خۆی و سوپاوه‌ هاتوه‌ و له‌ دوی ئەو که‌سه‌ی ده‌گه‌ری بولبولی تازه‌رانی له‌ کۆشکی وی فراندوه‌وه‌.

که‌ نالودینۆ ئەوه‌ی بیست به‌پیره‌مێردی گوت:

«باوه‌، بچۆ کن شا و پێی بلێ ئەسه‌پێکی خۆتم وێده‌ بۆ کوره‌که‌م ده‌چیته‌ لای چاچونتس شای بۆ گه‌توگۆ کردنی ده‌رباره‌ی جه‌نگ و شه‌ر و هه‌را و پێکدادانی.»

پیره‌مێرد چوووه‌ کۆشکێ و ئەوه‌ی نالودینۆ گوتبووی به‌ شای راگه‌یاندا.

شا له‌ وه‌لامی قسه‌که‌ی پیره‌مێردیدا گوتی:

«له‌و رۆژه‌پرا ئەو ئەسه‌په‌یان هیناوه‌ته‌وه‌، هه‌ر له‌ سه‌ر ده‌سه‌به‌ندییه‌ له‌ ته‌ویله‌ی نه‌هاتۆته‌ ده‌ری و ئیستاش که‌س ناوێرێ لێی بچیته‌ پێشێ.»

که‌ بووکی شای تیگیه‌ی مێرده‌که‌ی خۆی پیره‌مێرده‌ی ناردۆته‌ لای شای، داوای له‌ شای کرد مۆله‌ت بدا و ئەو بۆ خۆی بچێ و ئەسه‌په‌که‌ی له‌ ته‌ویله‌ی بێتیته‌ ده‌ری. شا داوای بووکه‌که‌ی گرتوه‌ و بووکه‌که‌ی چیو ئەسه‌په‌که‌ی هینا‌یه‌ ده‌ری و دایه‌ ده‌ست پیره‌مێرده‌ی. پیره‌مێرد ئەسه‌په‌ی هینا‌یه‌ به‌ر رکتیفی نالودینۆی.

نالودینۆ سوار بوو و به‌ره‌و مه‌یدانی شاری ئەسه‌پی لینگدا. له‌ مه‌یدانی چاوی به‌برا گه‌وره‌که‌ی خۆی که‌وت و پرسی:

«ها خەریکی کوئی؟»

برایه که ی وهلامی دایه وه:

«ئوه من بووم بولبولی نازهرانم هیناوه و ئیستاش ئه وه دهچمه لای چاچونتس شا تا تهواوی هه موو بهسه رها ته که ی بۆ بگێرمه وه.»

جا سه ری جلّه وویی هه له نگاوت و به ره و سوپای چاچونتس شای که وته ری.

«چادری شای کوا؟»

«هۆوه تا، ئه و چادره سووره یه.»

برا گه وه چوه نیبو چادره سووره که و ههوت جارانی ئیکلام بۆ شای کیشا.

چاچونتس شا پرسى:

«تۆ شازاده ی؟»

«به لئى قوریان.»

«ئهرى ئه وه تۆ بولبولی نازهرانت له کۆشکی من فراندوه؟»

«به لئى قوریان.»

«باشه چۆنت گرت؟»

«من ئه و بولبوله م له سه دراریکی دارستانی ئیبه ددا گرت.»

شا گوتى:

«درۆیه براله! ئه وه تۆ نیت ئه و بولبوله ت گرتی.»

شازاده هاته وه مالى. ئه و جا برا ناوه نجیبه که چوه لای چاچونتس شا.

ئالودینۆ پرسى:

«ها ئه وه خه ریکی کوئی؟»

«دهچمه لای چاچونتس شا و پیتی راده گه به نم که ئه وه ی بولبولی نازهرانی فراندوه منم.»

ئه ویش چوه نیبو چادری شا و ههوت جارانی ئیکلام کیشا. چاچونتس شا پرسى:

«باشه ئه وه تۆ بووی بولبولی نازهرانت گرت؟»

«به لئى قوریان.»

«زۆر چاکه، وه ره بلئى بزاتم چۆن؟»

«هه و تاریک بوو، له پر دیتم ئه و بالنده یه ک دیته وه هیتانه که ی. دهستم درێژ کرد و گرتم.»

«درۆیه، ئه وه تۆ نیت بولبوله که ت گرتوه.»

دوا ی ئه وه چاچونتس شا بانگه وازیکی به م ناوه رۆکه بلا و کرده وه:

«دهبی ئه و که سه بدۆزیتته وه که بولبولی نازهرانی گرتوه، ده نا تهواوی خاکی ئه م کیشوره ژیره و ژوور

ده که م.»

ئالودینۆ هاته خزمهت شا و مؤله تی لئى خواست تا وهلامی ئه و بانگه وازه ی بداته وه. شا کوره که ی خۆی

نه ناسیبه وه و گوتى:

«زۆر چاکه، ئه گه ره ده ته وئى بچی، بچۆ.»

ئالودینۆ گوتى: «شاها! به ره موو ئیسه قه رار و بریه یه ک بکه ین. ئه گه ر چاچونتس شام لیتره دوور

خسته وه ئه و جلّه وى کارو بارى ولا تم بۆ سئى سه عاتان بدیه ده ست.»

شا قایل بوو، ئالودینۆ سوار بوو و به ره و لای چاچونتس شا ملی لیئا.

چاچونتس شا پرسى:

«ئایا تۆ شازاده ی؟»

«به لئى قوریان.»

«تۆ بولبولی نازهرانت گرتوه؟»

«گه وه و پایه دار، به لئى ئه وه من بووم بولبولی نازهرانم گرت.»

شا به سه رسامیبه وه گوتى:

«که واته تۆ ئالودینۆی؟»

«به لئى قوریان.»

«به لام من چۆن باوه ر بکه م که تۆ تهواوی ئه و کارانه ت هه موو ئه نجام داوه؟»

ئالودینۆ ده ستویرد سه ری ئه و پرئیسکه ی پیتی بوو کردیه وه و دهم و لووتی براوی هه ر سئى دیوانی

له به رده م چاچونتس شای دانان، ئیبنجا شا چاچونتس گوتى:

«من ئه و بولبوله پیشکیشی تۆ ده که م.» و سه ربازه کانی بانگ کرده وه و به و رتیبه یدا گه رایه وه که

لیبه ی ها تبوو.

ئالودینۆ هاته وه لای بابی و لیتی پرسى:

«من ده ناسی؟»

«نه.»

«من ئالودینۆی کورتانم.»

«جا ئه گه ر به راستی کوری منی ئه وه سه رله نوئى باغه که مان سه وز که وه.»

ئالودینۆ چوه به رده می بولبولی نازهران و گوتى:

«بولبوله ناززه که م! ده ی تی چریکینه با سه رله نوئى باغه که مان بگه شیتته وه و سه ر سه وز خۆی بنوئین.»

بولبول ده ستی به خوتندنئى کرد، هه ر له گه ل خوتندنئى ویدا باغ ده ستی به سه وز بوونه وه کرده وه.

جا ئالودینۆ هه ستا چۆه خزمهت شا و گوتى:

«تۆ په یمانت دا بوومی سئى سه عاتانم کار و بارى مه مله که تی هه موو پئى بسپیرى.»

شا گوتى:

«زۆر چاکه. من هه ر له سه ر په یمان و قه ول و بریه ی خۆم.»

ئالودینۆ چوه سه ر ته ختی پاشایه تی و برابه کانیشی راکیشانه به رده می دادگا. برابه کانی دانیان

به هه موو شتییک دانا.

ئالودینۆ له باوکی پرسى:

«ئەوانە چۆن سزا بدیرین باشە؟»

«پۆلە ئیستا تۆگەرە و فەرمانپەرە وای ولاتی و ھەر فەرمانتیکى بیدەى ھەر ئەو دەخوا.»

ئالودینۆ گوتى:

«ئەوان منیان نەكوشت، بۆیە منیش ئەوان ناکۆژم، بەلام دەبى بەخاوخیزانەو ھاكى ئەم مەملەكەتە بەجىبىلن و لىرە پىرۆن.

ئا بەو شىبەيە ئەو برايانەى كە دەيانويست بەفيل و دەھۆ و تەلەكەبازى خۆ بكەنە ئازا و نەبەرد و دلپىر و پالەوان، ريسوا بون و پەردەيان لە روو ھەلمالدرە و شاربەدەر كرەن.

كۆرى پاشا و رۆيى فەرماندە

ئەفسانەى كۆرى

ھەبوو نەبوو، لە رۆژگارتيكى زۆر زوو پاشايەك بوو، تاقە كۆرىتيكى ھەبوو، رۆژتيكى پاشا بەكۆرەكەى گوت:

«پۆلەى خۆم، زۆرم پى خۆشە ژنى بىنى.»

كۆرە گوتى:

«زۆر چاكە، بەلام من تەنيا كچى پاشاى رۆژھەلاتيم دەوى. ئەگەر بتوانن ئەوم بۆ بىن ئەو ژنى دىنم دەنا نا؛ لەويش زياتر كەسى دىم ناوى.»

پاشا گوتى:

«نا پاشاى رۆژھەلاتى دەستكورت و ھەژار و نەدارە. ئەمن بۆ خۆم دەگەرپىم كچى پاشايەكى دەولەمەند و دەستپۆيشتووت بۆ دىنم.»

كۆرە مىلى نەدا و گوتى:

«من ژنى دىكەم ناوى و لەويش زياتر كەسى دى ناھىنم.»

پاشا توورە بوو و گوتى:

«تۆ كۆرى منى و دەبى ھەرچى ئەمن پىت دەلىم وا بكەى.»

كۆرە پى ئەوئى گوتى بداتە توورە بونى بابى گوتى:

«نا، نا»

ئەو زۆر گوستاخانە لە سەر قسەكەى خۆى مایەو و سەرەنجام پىارى دا مائە بابى بەجىبىلن و سەرى خۆى ھەلگىرئ و پىوا. ئەسپ و جل و تەفەنگى تاودانن و رووى لە بىبابانن كىرد. ھەر رۆبى رۆبى تا گەبىبە كىتو ھەلەندە سەرکەشەكانى چانچ خىرلى، سنوورى نىوان سىخ و كالاكى. لەوان لووتكە كىوانە ھەلۆ و دال و واشە ھىلانەيان ھەلنابون لە داوتىنەشەو ھەر سەرچاوە و كانىباوى روون و سارد و كەللەتەزىن بوون ھەلدەقولن و خورەيان بوو. كۆرى پاشاى ئەشكەوتىكى دىتەو و ئەسپەكەى برە ژوورئ و لەوتى بەستەو و بۆ خۆشى مىلى لە راو و شكارئ نا و ھەموو رۆژئ دەچووە راوى و شوورتيكى زەلامەى دەكوشت، كە ھەرگىز ھەمووى پى نەدەخورا. ئەوى كە دەبخوارد دەبخوارد، ئەوئى دەشمايەو ھەلئ دەدايە دوورى ئەشكەوتن. رۆبىبەكى برسى كە بۆنى كەبابى گۆشتى نىچىرتى وەبن لووتى ھەلاتىبوو، زۆر بەپارزەو دەھات ئەو پاشماوانەى دەخوارد كە كۆرى پاشاى فرىتى دەدان. ھەر لەو ناوئەش دالتيك لە ئاسمانىتو بەدواى پەيسەرى گۆشتىدا دەفرى و لەنگەرى دەگرت و دەپروانى. لە لايەكى دىشەو سەر و كەللەى پشلىكيش پەيدا بوو. ھەررەھا كەرويشكە كىتوبەكيش بوو بەھاوبەشى خواردنىيان. ئەوانە ھەموو لە دەورى ئەو سفرە پان و پۆرەى خواردنن گىردبوونەو و بوونە ئاشنا و رۆشنا. ھەموو پىكەو شاد و شەنگول ھەمىشە دە خۆشيدا بوون. تا رۆژتيكى مام رۆبى گوتى: